

கணபதி துணை.

சுகயிலாசாதி

ய அவயவங்களு

யாய் விளங்குகின்

சங்கராசாரியர் சிவானந்தலகரியைத்தன்னுட்கொராய் சதுஸ்ஸஷ்டி

மான் நிருவடிசமர்

சோமசுந்தரமாலே செய்ப்பெற்ற

வரிசையாக அமை

சிவபுஜங்க தேவிபுஜங்கங் களைத்தன்னுட்கொண்.

னால் அவர்க்து

வேதவ்னேச ஸ்தவ கர சரித்திர மும்

பச்சரித்திரர்கள் முத

புது மரசைய

ல்லாமெழு

இவை

தேவிகோட்டை

ஸ்ரீ வன்றெண்டரவர்கள் மாளுக்கருளோருவராகிய

காரைக்குடி

ராம. சொ. சோக்கலிங்கச் செட்டியாரவர்களால்

இயற்றப்பெற்று

தேவிகோட்டை

ஸ்ரீமான் மெ. அரு. கா. ராமநாதச் செட்டியாரவர்களால்

1917

காரைக்குடி வைசியமித்திரன் பிராஞ்சு பிரவீல்

அச்சிடப்பெற்றது.

பிங்களஸ் ஆவணிக்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

குலசேகரம்பட்டனம்

எம். எஸ். வயிரவநாதபிள்ளையவர்கள் இயற்றியது.

திருவருளுடன்சார் சிவன்மண மலர்போன்

மருவி நிறைந்து மறைந்து வயங்கிப்

பந்தமா ருயிரெலாம் பாசநீத் துய்வான்

தொழில் புரிந்தாங் கருள்பெருங் கருணையன்

வன் சொருப மாரு முணர்விலர்

வனருளான் மொழிகுநர் சிலரே

நிறைந்துவா முன்பின் னொருவன்

சார்ந்த தருதிய னேனைப்

கங்கன் பகர்பொருண் மறுத்துச்

கம்மே தாபிக்கு நேயன்

துஞ்செய் சிவார்ச்சுன சேவன்

பூசிக்கு மமையங் கண்டனன்

மனமுங் குழைந்த தெனக்கெனில்

கொளு மவன்சேர் வருப்பவர் யாரே

நியநு லெண்ணில முன்னர்

சார்ந்து, திகழ்சங் கார்சொல்

லகரி சிவனுமை புயங்கக்

ருத்தமைத் தவர்தஞ் சரித்திரம் விளக்கி

மருத்துறழ் சோம சுந்தர மாலையும்

வேதவனேச தவமும் விழுப் பொருள்

ஆதிநன் நெலாமுற வாக்கின னவனே

சேரெலா நிறைந்த காராமா கசரினன்

நாயசேர்த் தேவைவன் னெண்டர்மா னுக்கன்

ஆயசொக் கலிந்த மம்பெருந் தவந்தினன்

இத்துணை நூல்கள் சிதணர்ந் துய்வான்

மெய்த்தரு விருடன் வெளிவரச் செய்தனன்

இருவே னுலகத் தியற்கையென் பதைமறுத்

தருள்வாய்க் திலங்கு மழகன் குழகன்

கனதனிற் சிறந்த வனநிதிப் பெருந்தங்

கனகனிற் சிறந்த கல்விசற் குணமுதற்

ருனே நிறைந்த சைவசித் தாந்தி

மேன ஆன னான நாவன்னு

ராம நாத நெருந்திர னவனே.

முகவுரை.

சோமசுந்தரமாலையென்றும் இன்னும், “முனைத்தானை யெல்லார்க்கு முன்னே தோன்றி” என்னும் தெய்வச்சுருதியைச் சிரமேற்கொண்டு “பொன்னெடுமேரு வெள்ளிப்பொருப்பு மக்தரங் கேதாரம், வன்னெடும் புரிசை சூழ்ந்த வாரணவாசியாதிப், பன்னருத்தலங்கடம்மிற் பராபரவிலிங்கத்தோன்று, முன்னிரிக்கடம்பின் மாடே முனைத்திசைவலிங்கம்” என்று பரஞ்சோதி முனிவரால் விளக்கப்பெற்றபடி, திருக்கயிலாசாதி எத்தலங்களுக்கு முந்தினதாய், அத்தலங்கள் போல் விராட்புருடனுடைய அவயவங்களுள்ளே யடங்காமல் அத்தமாய்ச் சர்வலோகப் பிரசித்த சிவராஜதானியாய் விளங்குகின்ற துவர்க்கார்த ஸ்தலமாகிய மதுராபுரியிலே, அனவரத சாந்தித்தியராய் சதுஸ்ஸந்தி லீலாநுக்கிரககரராய் வீற்றிருந்தருளுகின்ற ஸ்ரீ சோமசுந்தரப் பெருமானற்றுவடிசமர்ப்பண ஸ்துதிருபமாக ஒய்வொரு செய்யுளிலும் ஆதிகங்கராசாரியரார் செய்யப்பெற்ற சிவானந்தலகரி நூறுசுலோகங்களின் வாக்கியார்த்த தர்ப்பரியங்கலோ வரிசையாக அமைத்த அச்சங்கர சரித்திரங்களையுஞ் சுருக்கிக்காட்டிச் செய்யப்பெற்றது.

சங்கர சரிதஞ்ஞானோர், அவரிடத்துவைந்த அன்புமேலீட்டினால் அவர்க்கு மகிமை கூறுமாசை வயத்தராகிய சேடர்கள் பலர். இவர்கள் கூறுஞ் சங்கர சரித்திர முத்தமுன் ஒத்தனவாகாமற் பலபேதங்களாயிருக்கின்றன. இதனால் இச்சரித்திரங்கள் முத னாலோன்றிருந்து அதைநோக்கிக்கூறினோல்லர், சங்கரருக்கு மகிமை கூறு மர்சைவயத்தராய் நின்றவாற் பூர்வாபர வீரோதாதிகனோக்காமல் மனம்போனவாதெல்லாமெழு திலைத்தாரென்பதினிது விளங்கும். இது நிற்க,

சங்கரர், மழுவலியினாற் பாலியகாலத்திலேயே கல்வியிற் சிறந்தவராய் ஏகான்மவாதக்கோண்மேற்கொண்டு, அதற்கிணங்கவே அனைக நூல்களுஞ்செய்து பற்பல இடங் தருஞ்சென்று வாதாடி அக்கேவலாத்துவிதமே விளக்கி வந்தாராயினும், பின்பு ஸ்ரீ நீலநாந்தசிவாசாரியரை யடுத்து, மத்தெம்மதங்களையுந் தன்மீழ்ச்சோபான மாகக்கொண்டு அதிமாய் வேதாந்தசாரமாய் விளங்குலது சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சைவமே யென்னு முண்மை புணர்ந்து சிவதீக்ஷாதி பெற்றுச் சிவாகம விதிப்படி சந்திர மௌனீச பூசனை விடையருளு செய்துவந்த சைவராதலால், நம்மவர்களாகிய சைவர்களால் நமதுசைவப் பெரியோர்களிலொருவராக மேற்கொள்ளப் பெற்றவரென்பதேமதுசுருத்தி. சங்கரர் பின்னின்று சைவநிலையும் அதுட்டானமும் நோக்குவார்க்கு, அவர்முன்கொண்ட நீலையே அதிலே விட்டொழிந்தாரென்பதினிது விளங்கும். மேலும் அவர் பின் செய்த நூல்களாலும் அணியப்பெறும். அவர் முன் வேறுநூல் வழிகளிற் சென்று காலம் வீணே

* பின்னின்று சைவநிலையென்பது ஆன்மாக்கள் முத்திலிசையில் வெந்துக்கு பின்னிற்றவாய் குறித்தும் முன்கொண்ட நீலையென்பது ஆன்மாக்கள் பெத்திசையில் காமே பிராமண முற்பட்டவாய்க்குறிக்கும்.

கழிந்தனவே யென்று வருந்தியதுறிப்பைச் சிவானந்த லகரி (எ)வது சுலோக முதலிய வற்றானும், சிவதீகையை விரும்பிக் கோட்டுக்கொண்டன (உக)வது சுலோகத்தாலும் சிவாகம விதிப்படியே பூசித்தாரென்பதைச் சிவபுராணத்தில் (உ. ௩.)வது சுலோகங்களாலும் இன்னுமவர் முன் பபின்ற கேவலாத்துவிதிகளை முழுதும் ஒழித்துச் சைவத் தலைவர்களாகிய உண்மை நாயன்மார்களுையே துதித்ததையும், முன்புள்ளே பிரம்மெனக்கொண்டு கூறியவாதனைமுழுது நீங்கி, நான் சமஸ்பசுவாகிய அடிமையென்றும், பரம சிவனொருவனே விமலபதியாகிய ஆண்டானென்றும், அப்பதி வழிபாடே முத்திசாதனமென்றும் உள்ளபடி துணிந்து வழிபடுதலையும், அந்தூல்களிற பற்பலசுலோகங்களிலும் விளங்கக்காணலாம். இனிச்சங்கர சரிதர்கள் ஆவர் பின்னிற்ற சைவநெறிச்செயல்கள் சிறிதுங் காட்டாமலும், முன்கொண்ட நெறிச்செயலும் பூர்வாபர விரோதமாகவும் பொருந்தாதனவாகவும் கூறினராதலால், அச்சரித்திரவர்களிற சிவவற்றைஎடுத்துக்காட்டி உண்மை விளக்குதற் கெழுந்த பக்கவசனங்கள் நோக்கி நமக்குச் சங்கரரிடத்துப் பிரியமின்றெனக் கொள்ளாருண்மை கடைப்பிடிக்கு முத்தமரென்க. உண்மை நோக்காது விரோதபுத்தியே மேற்கொண்டோர்வார்க்கு மேலுஞ் சமாதனஞ் சொல்லப்புகுவதனாவியமென்க. சொல்லினும்பய மின்றென்க.

இச்சங்கர சரிதம் பல்வற்றுள்ளே, சங்கரவிஜய விவாகம் சங்கரவிஜய காவியம் முதலிய வற்றிலுள்ள கதைகளைத் தழுவிச் சுருக்கமாகப், பெங்களூர்ச் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிக ருதவிகொண்டு தொழுது உபயகலாகிதி வேலாயுதமுதலியாரால் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டதென்று முகவுரை எழுதப்பட்டிருக்கிற சரித்திரத்திலே இச்சங்கர சரிதம், கந்தபுராணம் சிவரகசியகண்டம் சிவபுராணதிகளில், வியாசர் முதலியோரார் கூறப்பட்டதென்ப தாரம்பம். நன்று-நன்று; "கண்டனமின்றியாங் கலியின்வண்ணமே" இச்சங்கரரே, அவ்வியாசரானுக்கிரகம்பெற விரும்பி அவரைத்தேடிக்காணாமல் வருந்தினதாகவும் கூறுகின்றார். வியாசரைத்தேடிக்காணப்பெறாது வருந்தினசங்கரருக்கா அவ்வியாசரே அவருங்கந்தபுராணதிகளிலே சரித்திரங் கூறினார். இது பொருத்தமாகாதே என்பதை முழுதும்றந்து ஆசைவசப்பட்டுக்கூறிய சரிதர்கூற்றிலுண்மையுணர்வார் உத்தமவிவேகனென்க. பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசிய மென்பதை மறந்து கந்தபுராணம் சிவரகசிய கண்டமென்று கூறினதெனில், அச்சிவரகசியத்திற் பரமசிவன் உமாதேவியார்க்கு இனிமேற் கலியில் நமதுபேரால் ஒருவன் வந்து துவீதத்தை அத்துவிதமாக நிறுத்துவானென்பனவாதி சிவவாக்கியங்களைநிறி வேறில்லையென்றும், அதுவுமிச் சங்கரரைக் கூறியதன்றென்றும் முன்னமே சித்தார்தரத்தொரு தூலாசிரியர் கூறியுள்ளார். சிவபுராண சிவரகசியப் பிரதிகளில் இவ்வசனமுமில்லை. இதனுண்மை உற்றுநோக்குங்கால் அக்கொள்கையாரே அவ்வசனங்களைப் பின்பு சேர்த்து வைத்ததாக ஊகித்தந்திடனாகின்றது. இவ்விதக்கலப்புகள் வேறு சில தூல்களிலுமுள்ளன. இதனை, வான்மிகி (உய்ச்சு) கூறிய ராமாயணம் இப்போது அவ்வெண்ணக்கடந்து வழங்குத

லுஞ் சான்றாகும். சிவன் (நமதுபேரால் ஒருவன்வந்து) என்றதுகொண்டு, அவ்வொரு வனென்ற சொல்லுக்கு நீலதண்டிவாசாரிய ரென்றேன் பொருள்கொள்ளப்படாது. நீலதண்டாமஞ் சிவநாமமன்றோ? அவர்செய்தது அத்துவித பாஷியமன்றோ? இதனைச் சங்கரரென்றே கோடலெவ்வனமியையும். ஆசைவயத்தராய்க் கொண்டாலும், எத்தனை யோ விஸ்தார அத்தியாயவகைகளாகக்கூறி இவையெல்லாம் கந்தபுராணதிகளிலுள்ளன வென்றதெப்படி நிலைபெறும். இது போலும் பூர்வாபர விரோதங்கள் பொருந்தாமை களனேக முள்ளன. அவற்றை விரிப்பிற்பெருகும். சிற்சில பின்ருவன காண்க.

முதலாவது அத்தியாயத்தில், உலகத்திலே சன்மார்க்கங் குறுகுதல்கண்டுதேவரனை வரும். திருக்கயிலை சென்று விண்ணப்பிக்கச், சிவபிரான், விநாயக சுப்பிரமணியவீரபத் திர நத்தியாதியரையும், பிரமவிஷ்ணுவாதி சகலதேவரையும், இச்சங்கரருக்குத்தொண்டு செய்யவே மனிதர்களாகப் பிறக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தாரென்றும், ஞான்றாவது அத்தி யாயத்தில் அவர்கள் அப்படியேபிறந்து அவருக்குத் தொண்டுசெய்து வந்தார்களென்றும் உண்மையென்காதுரைத்துப், பின் ஒவ்வொரு சமயங்களிற் சங்கர் தமக்கு வந்த ஆபத்துக் கள் நீங்கும்பொருட்டு அத்தேவர்களிற் பலரைவணங்கி வரம்பெற்றா ரென்றும் பற்பல இடங்களிற் கூறுகின்றார். இரண்டாவது அத்தியாயத்திற் சிவகலையே கருவுற்றுக் கிட ந்து சங்கரராய்ப் பிறத்ததாகக்கூறி, அதன்மேற்பரமேசுவரன், சர்வசுதந்திரனுய்ச் சச்சிதா னந்த சொருபனய் எஞ்சுநிறைந்தவனுய் முக்காலத்தும் ஒரே தன்மையனாயுள்ளவனாத லால், அவனுக்குப் பிறவிக்கருமமேது? கருவிற்கிடத்தலேது? பிறப்பேது? பரமேசுவரன் பிறத்தேயில்லை, தன்னிச்சை விளையாட்டால் மாயையே சங்கரராய்ப் பிறத்ததன்றி வே ரில்லை பொன்றுங் கூறுகின்றனர். பின் அழையாமடியோடு மறந்து, சரித்திர முடிவு வடைவருமிடத்தோறும் சிவனே சங்கரராய்ப்பிறத்ததா லும் விளக்குகிறார். இஃதென்ன மயக்கமோ?

இனிச்சங்கரர், பாலியத்திலே ஆசிரியரைத்தேடிச்சென்று வணங்கி அஞ்சலித்தே திர் சின்றபோது, ஆசிரியர் நீயாரென்று கேட்கச், சச்சிதானந்தவடிவாகிய நான். உவோ கம் என்று கூறினதாக யித்தாவது அத்தியாயத்திற் கூறுகின்றார். சிவோகமென்பதே சிவம் நான் என்னும் பொருடருவதறியாது நான் என்று ஒருசொல்மிகைபடக்கூறினர். வழுவாகிய நான் என்றது வழுவென்பதும் நோக்கிலர். சங்கராரிப்படிவழுவறக் கூறா ரெ ன்பது புத்திமாண்களறிவார்கள். ஆகவே சங்கரர், தமது வழக்கப்படி அகம் பிரமமென் றுகூறினதாகக் கோடலே யுண்மையாகும். சங்கரர் தமதுகுறைகூறி உபதேசம் பெற விரும்பி வணங்கிசின்ற சமயத்தும் அகம் பிரமமென்னுமெழுச்சியே முன்னிற்குமேல் மற்றிடங்களிற் கூறுவானென்.

சங்கரர் அகம்பிரமமென்று கூறியதைச், சரிதர் சிவோகமென்று மாற்றியது, அவ் விருவாக்கியங்களுக்கும் பொருளொன்றெனவேகொண்டு, சிவோகமென்றார் சைவர் தளாகிய நமக்குவப்பாகுமென்று கஞ்சியேபோலும், அவ்விரு வாக்கியங்களுந் தம்முன்

மலையிலக்கான் வேற்றுமையுடையன வென்பதவற்றிந்தில். அகம் பிரமம் என்பதில் (அகம்) நான் என்னும் ஆன்மா, ஆணவமுனைப்பால் முற்பட்டு நிற்ப்பு, பிரமம்பிற்ப்பு நின்றலால், இது பெத்ததிகையை விளக்கிப் பசுளுனிகள் கூற்றேயாய் நிலைபெறும். சிவோகம் என்பதில் சிவம் முன்னிற்ப (அகம்) நான் என்னும் ஆன்மா ஆணவமுனைப்பு முற்றுங் கைவிட்டு அச்சிவத்துள் வியாப்பியமாயுடங்கிப் பின்னின்றலால், இதுபசுத்துவ நீக்கத்துச் சிவத்துவப் பேறுற்ற முத்திதிகையை விளக்கிச் சிவமுத்த சிவவாக்கியமே யாய் நிலைபெறும். இவ்வினக்கத்தால், அகம்பிரமம் பெத்தநிலையும் சிவோகம் முத்திநிலையும்கூடுமென்னுமுண்மையை ஒருபாற்கோடாதுத்தமபுத்திமான்ருணர்வார்கள்.

இச்சங்கரர், அகம்பிரமம் என்னும் எழுச்சியும் அதற்கே சாதகமாகவாய்ந்தவித்து வத்திறமையுமுடையராதலால், எவரையும்வென்றுமேம்படக்கருதுமானசையால், அக்கங் குள்ள அரசர்களைவசப்படுத்தி அவர்களுடன் எங்குஞ்சென்று துணைவலியுங்காட்டி வெல்லுதலும், மிஞ்சியவிடத்து நரசிங்கத்தைவிக்கொல்லுதலும், செதுவந்ததையேதிக்கு விழைப்பெருமையாகக் கூறுகின்றசரிதர், பின் பதினாறுவது அத்தியாயத்தில் சங்கரர், சபையிலுள்ளபுலவர்களைத் தோல்வியுறச்செய்து அவமானப்படுத்தி வருந்துப்படி நமது வித்தை செருக்கினைக்காட்டுவது அநிபாத்தமென்றுகூறுகின்ற தான்முறைபற்றி, நமது வகுத்தரேவ நால் வந்த ரத்தமுலநேயுற்றுவருந்தி, வேறெவவிதத்தாறுந்திராமல்எப்போதும் அபானத்தாலிரத்தமொழுதலின் வஸ்திராதி துநாற்றமுஞ்சுகியாமல் (நானேபிரமமெனக்கொண்ட எழுச்சிமுழுதுங்கைவிட்டு நாமெல்லாம் மும்மலப்பசுக்களே, பசுபதி வெனொருவனே, இந்தச்சமயம் அவன் அருளிஞாலன்றியேறுகதியில்லை யென்னுமுண்மையைத்துன்பமேலிட்டவழியாலுணர்ந்து, சர்வரோகநிவாரணபதியாகிய) வயித்தியநா தரைத்துதித்துரோகநீங்கப்பெற்றனர் அதன்பின்னும் அந்நேயை வலிய அபிநவகுத்த மிடைக்கொண்டவிரோதமேலீட்டினால், அச்சங்கரர் சீடராகியபத்மபாதரால் அபிநவகுத்தி கொல்லப்பட்டாரென்றுக்கூறுகின்றார்.

இனிச்சங்கரர், மண்டனபண்டிதரை வாதித்துவென்றமைகூறினர். வாத்தொடங்குமுன்னிகழ்ந்த அனாவசியவார்த்தைகன்பல; அவற்றை விரிப்பதாபாசம். அமைக. பின்பு மண்டனர் பத்தினிசாஸ்வதி யென்றுதெரிந்து சத்தியலோகஞ் செல்கின்ற அவனை மந்திரசெபதியானதீரால் அழைத்தாரென்றும், அவன் வந்துனக்குயாதுவேண்டுமென்று வினாவச், சங்கரர் அத்துவிதமுழகை நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்று வாலேஸ்வரிஸ்தவமெய் றொருதால் செய்துதுதித்து, என்னம்மேபாதெய்வமாகியதாயேகீழ்க்கிருந்தருளி அடிபெங்கன்வேண்டுந்தோறுங் காட்சித்தந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அப்படியே வரங்கொடுத்தாரென்றுங் கூறியசரிதர், பின்பு அவனையும் வாதித்துவென்றாரென்று கூறுகின்றார். அந்த வைபவத்தைப்பின்வருவனவற்றிற்காண்க.

எல்லாவித்தைகளுக்கு மூலமான பரமேசுவராகியசங்கரருக்கும், அவித்தையேவடிவா பரமசாஸ்வதிக்கும் பதினேழுநான்வாதகடந்ததென்றும், வேதாகமபுராணேதிகாசாதி எல்

லாது ஸ்கனிவஞ்சுங்கரர் அளவற்ற அறிவுடைபராயிருந்தாரென்றும், சரஸ்வதிக்குள்ளகத்
தேவதெனெல்லாம் நீங்கினவென்றுக்கூறினார். வணங்கித்துதித்து வரம்பெற்ற சங்கரர்
பரமேசுவரனும்; வரவொடுத்த சரஸ்வதி அவித்தையாம். இவளுக்கு அவரார்ந்தேகங்கள்
நீங்கினவாம். இத்தழகுபடைபை விரிப்பானேன். அமைக. பின்புசரஸ்வதி காமநூலிற்
பலவினாக்கள்வினாவச், சங்கரர்விடையின்றித் தலைகுனிந்து யோசித்திருந்து ஒருயாதந்த
வண்ணேட்டுச் சென்றாரென்றும், சென்றாந்நியாசியாகிய சங்கரர் பெண்ணருடன் கலவி
செய்து தான் காமநூல்விபரம்தெரிய வேண்டுமென்று நிச்சயித்தாமென்றும், அப்போது
பேராகியபுதுமபாதர் இது உமது ஆச்சிரமவிநோதமாகும், மாதர்கலவி மீளவிடாது பழி
பாவத்துக்கிடமாகும், உம்மைப்பார்த்து மனந்துணிந்து இத்தீயதெறியொழுதி மற்றவர்
கொங்கெட்டுப்போவார்களென்று, முன்புமாதர்மயக்கத்தாற் கெட்டசிலகதைகளும் கூறி
மறுத்தாரென்றும், அதுகேட்டசங்கரர், அகம்பிரமஞானியாகியஎனக்குபுண்ணியபாவஞ்
சுயர்க்கரகமுதலான ஒன்றுமில்லை; நான்எதுசெய்யினும் பாதகமாகாது; இவ்வுடம்புட
னையே மாதர்கலவிசெய்யினும் குற்றமாகாது; ஆயினுஞ்சான்றோரொழுக் கம்பற்றிச்சங்
நியாசவிரதபங்கவராமல் வேறுடம்புகொண்டு மாதர் கலவிசெய்யவேனென்று சிலகதை
களும் கூறிமறுத்துவிட்டு, அந்தச்சமயம் இறந்துகிடந்த அமரகனென்னு மரசனுடலிற்
பிரவேசித்து, அரசனுயிர்பெற்றெழுந்தானென்றுயாவருங்கொண்டாடும்படி வஞ்சித்து
நின்று, அவ்வரசன்பத்தினிகள் தூற்றுவருடன்கூடாகலந்து போகித்து, அக்காமத்தின்
முழுக்கின்றமைதெரியு அமரகமன்றொருகாமநூல்செய்து, அந்தப்புரத்திலேயேவசிக்
கும்போது, முன்புபேரகாவலில்வைக்கப்பட்ட தமதுடம்புதகனமாவது தெரியாமல், பி
டர்கள் வந்தனுங்கிக்குறிப்பானுணர்ந்தி வற்புறுத்தினபின் சிலஅவயங்கனோரிந்து குறைந்
தசமயத்தில்தெரிந்து, (தமக்குக்காமகலாபோத காசிரியர்சனாகிய அரசபத்தினிகளுக்கு
நம்பிக்கைத்துரோகம்செய்து) உடனே அரசனுடலிலிருக்கித்தகனமாகின்ற தமதுட
லிற்பிரவேசித்து, விஷ்ணுவைவழிப்பட்டு எரிகின்ற தீனயதீணிப்பித்தும் மேலெழுமா
ட்டாமல், நரசிங்கோபாசனைசெய்து, அதுவந்து கைப்பற்றித் தூக்கிவிட்டபின் எழுந்து
நரசிம்மகராவலம்பம் என்றொருநூல்செய்து துதித்துயந்தாரென்றும், பின்புவந்து காம
நூல்வாதஞ்செய்து வென்றாரென்றுக் கூறுகின்றார். இதனாலிவர்கரஸ்வதியைத்தவணை
கேட்டுச்சென்று சந்நியாசவிரதபங்கமுற்றுவந்து வென்றவைபவம் வினக்கமாகின்றதன்
றே? தனக்கு மூக்குப்போனாலும் போகட்டும் எதிரிக்குச் சகுனத்தடையானால் நல்லது
என்பதுபோலச், சந்நியாச பங்கமானாலென்ன எது எப்படிப்போனாலென்ன, யாரையும்
வென்றோமென்ற பேரேவேண்டியதென்றுறைத்தெழுமின்ற சீழுச்சியுள்ள இவர் எல்
லாமித்தை பிரமமே நித்தியம் நானே அப்பிரமென்றுகூறுதல் என்னபொருத்தமோ வி
வேகிகளுணர்வாராக விரிப்பானேன்.

பரமசிவன், நான்கவனத்துக்கு அதிகந்தரபிக்ஷாடன ரூபராகச்செல்லுங்கால், விஷ்
ணுவாகிய மோகினி பாலிச்சையுற்றனராம். அதனால்காமாரியென்னும் பெயருக்குப்பங்

கம் வந்துகிட்டதாம். அப்பங்கத்தை அவரே சங்கரராய் வந்து சங்கியாசியாயிருந்து மாற்றினாராம். நீக்கமில்லாத சிவத்துரோகத்துக்கு ஆளாகிவந்தமில்லாத இப்பெரும்பாதகங் கூறிய சரிதருக்கு, வேடமாரி வஞ்சித்து ராஜபத்தினிகள் தூற்றுகரைப்புணர்ந்து காழ்கராயிருந்தசங்கரர் காமாரியென்ற பேருக்கு வந்தபங்கத்தை மாற்றினாரென்று பொய்கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாதேயென்று சிறுவரும் விளக்கிக்கொள்ளக்கூடிய தெளிவுமில்லாமற் போனதென்னையோ! காமாரி என்றபேருக்குப் பங்கம்வரின், அப்பெரும்பெயர்கூறிய சுருதி யெல்லாம் புராணேதிகாசாதி தூலெல்லாம் அபத்த தூல்களென்றாகி, பரமசிவன் காமாதரணென்றாகி, அவனது சர்வஞ்ஞாநி நித்தியமங்கன திவ்வியகுணங்களுமின்றாகி, அவன் ஆன்மாவக்கருளும் பேதுகலுமின்றாகி இன்னும் எல்லா அனர்த்தங்களும் விளையுமென்று சிறிதும்போசியாது, அவனுக்கு எக்காலத்துமில்லாத காமாதரத்தன்மையை இச்சரிதர் கூறாந்ததி, தமதுசங்கரருக்குமேன்மை கூறக்கருதியேயன்றியேயில்லை. அகிலாசையுற்ற இவர், சங்கரர், வஞ்சித்து தூறுபெண்களைப் புணர்ந்து காமாதரராயிருந்ததையாதாய் நினைத்தனரோ! ஆனால்வேறுடம்புகொண்டோனே புணர்ந்தார் அதனால் சங்கியாச விரதபகமில்லையே என்பார்போலும். மிகஅழகு. காமதூல்விவரம் பெண்களைப் புணர்ந்துதான் தெரியவேண்டுமோ? சுத்தாத்துவிசைவசிட்டாந்த சிகாமணியாகியகுமரகுருபரசுவாமிகள், பிறர்வேண்டுகொளுக்காகக் காமதூற் பிரசங்கம் அந்நூலுணர்ச்சியாலேயே செய்து, அதில் சந்தேகித்தவர்களுக்கு, மலம் புளிப்பென்பது வைத்தியநூலுணர்ச்சியாலன்றி யாராவது உண்டு அனுபவத்தால் தெரிந்து சொல்வதல்லவே என்று விளக்கியதை இச்சரிதர்கேட்டு மறிந்தின்போலும். தமது சங்கியாசவிரத பங்கம் வராமற் காமதூலுணர்ச்சிகொண்டே வரதித்துவெல்லும்வழியிருக்க அனுகூலிட்டு மாதர்பாழ்வுக்குழியே வழியாக வுணர்ந்தசங்கரர், பரமசிவ காமாரிராம பங்கத்தை மாற்றினாரென்றுகூற இவர் மனைந்துணிந்ததை என்னென்று கூறுவது. நிற்க.

இனிப், பரமசிவன் மோகினிபாலிச்சையுற்றாரென்ற பெரும்பாதகப்பெரும் பொய்யைவிட்டு உண்மைகோக்குவார்பின் வருங்கத்தபுராணசரித்திரத்தைகோக்குக. சிவனது அகிஷ்ணு ரூபங்கண்டனவே, விஷ்ணு, தான் புருடோத்தம னென்பதையுமறந்து, மோகினி ரூபங்கொண்ட அம்மட்டிலேயே அச்சந்தரூபத்தில் அகிகமோகமுற்று என்னைத் தழுவி என்னிச்சையை மார்த்வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்ப, அதுகேட்ட பரமசிவன், உன்னுடைய பிராகிருதரூபத்தால் நமது மாயத்த சுத்தரூபமாகிய இதனைத்தழுவுமுடியாது. தழுவினுஞ்ஈம்பாசாவிலும். ஆதலால்உன்விச்சைப்படி உன்னுருவுக்கிவைத்த வேறு ரூபங்கொண்டு பிற்காலத்தில் உன்னைத்தழுவி உன்னிச்சையை முடிப்போம். இப்போது குறிப்பிட்ட காரியத்தைச்செய்யென்று ஆஞ்ஞாபித்தனரென்பதே யுண்மையென்க. சந்தேகமற அக்கந்த புராணத்தில் எப்பொழுதுங்காணலாம்.

இனிச், சங்கரர் சாத்தமத கண்டனஞ்செய்யத் தொடங்கி, அச்சங்கியின் கோபத்தாலிடப்பட்டிருக்கின்றவர்களைத் தூலாற்றுகிறதாய்த் தாரென்றுகூறியசரிதர், அச்சங்கரர் நீல

கண்ட சிவாசாரியரை அடுத்தவமகிப்புற்று அவரைக்கொள்ளும்படி நரசிங்கத்தை எவ்வு
அது அங்குச்சென்று ஆற்றலின்றித்தம்மீது நிரும்பியதுகண்டு மிகவருங்கிச் சிவாசாரி
யரை யடைந்து வணங்கியுண்மையுணர்ந்து அகம்பிரமங்கோன் முற்றுக்கைவிட்டுச் சிவ
நீஷாதிபெற்றுச்சித்தார்த்தனைவராய்ச், சிவானந்தலகரி சிவபுஜங்கம் தேவிபுஜங்கமுதலிய
தூல்களைச்சைவபரமாதேவ செய்துய்த்தாரென்பதுங் கூறிலர். இது அவமகிப்பென்று
நினைத்தார் போலும். இதிலே முந்தினவைக்கெல்லாம் பிராயச்சித்தமாக நின்றாய்வி
த்த மகிமைத்தென்றுணராமல் இவர் மறைத்துவைத்தாலும் அந்நூல்கள் லோகப்பிரசித்
தியாய்நின்றுண்மை விளக்குகின்றன. சங்கரர் நீலகண்ட சிவாசாரியரை யடைந்து சை
வரான மகிமை நீலகண்டவிஜயத்திற் கூறப்பெற்றது. இஃனைக்காட்டாஜார்ச் சுந்தரசிவா
சாரியரும் சிவாதிக்கரத்துவனியிற் கூறியுள்ளார்.

ஆனைக்கும் அடிசருக்குமென்றபடி, விரிந்துகிடந்த வேதங்களை நன்குணர்ந்து வகு
த்துப் புராணங்களை யு முறைப்படுத்தித் தாது வியாசமுனிவரும் ஒருசமயத்தாமரசுணவ
யத்தராய், விசுவநாதசந்நிதியில் நாராயணனை பதியென்று பொய்புகன்று கைதம்பிக்கப்
பட்டு அந்நாராயணர் வேண்டுகோளாலது நீங்கியுய்த்தார். அதனால் அவருலகராலிழிக்கப்
பட்டிலர். அதுபோல இச்சங்கரரும், ஆகியில், “உலகத்தாருண்டென்பதில் வென்பான்
வையச், தலகையாய் வைக்கப்படும்.” என்ற தேவர்குறியின்படி வேதசிவாகமாத் சிவ
சுஸ்திர முற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள் பதியுண்டு பசவுண்டு பரசமுண்டென்று கூறுகி
ன்றமுடிந்த முடிவாகிய சைவசித்தார்த்த சத்தாசாரியவாத விரோதமாய்ச், சேவனிலை செ
த்திலை சுசுரனிலை, பிரமமொன்றேயுள்ளது. எனே அப்பிரமமென்னும் அகம்பிரம
ங்கூறிக், “காதலிளு னான்பிரமமென்னுஞானம் நகுதுபசுஞானம்” என்ற சித்தார்த்தசரு
திப்படி அகம்பிரமஞானமேற் கொண்டிருந்தாலும்தவப்பயனாற்றிருவருள் கைகூடப்பெ
ற்றுச், சந்திரமௌளீசபூஜாதிசுவ நியமசித்தார்த்த சிவஞானியாய்விளங்குதலால், இவர்
முன்கொண்ட அகம்பிரமநிலை நோக்கி உதானேஞ்செய்யப் பெற்றென்க. சரித்திரகாரர்
கள், சங்கரரை உயர்த்தக்கருதிப் பாதங்களுக்கிடமாக கூறியவைகளன்றி, அவருக்குள்
னபடி கூறுமென்மைகளில் யாருக்கும்விரோதமில்லை. குருபக்திவிசேடத்தால் குருவை
யுயர்த்திக் கூறுதல் எம்மதச் தருக்குஞ்சம்மதமே. விநாயக சுப்பிரமணியாதியரும் வந்து
தொண்டு செய்கின்றார்களென்று யார்தங்கூறுவார்கள். சங்கரர் சிவாம்சமாதலால் விரா
யகாதியர் வந்துதொண்டு செய்தாரென்பது விரோதமின்றெனில், அதுஅவர்க்குத் துணி
விலலை. தக்கபிரமாணமுமில்லை. “மதிமறந்து கூறினும் விநாயகாதியரின் அம்சங்களே
தொண்டென்றாவது சொல்லித் தொலைக்காமல் சாக்ஷாவ்நியகாதியென்ற தென்னை
யோ? அன்றியும் சிவகலையே சங்கரராய்வந்ததென்றமுழுப்பொய்யையேஎங்குநிறுத்தப்
பயந்து, சிவன்பிறத்திலன்மையையே சங்கரராய்ப்பிறத்தென்று கூறுதலை நோக்குவார்க்
குச் சங்கரர் கர்மானுருணமாகப் பிறத்துதிருவருளாற் பரிபாக மடைந்தவரென்னு முன்
மை வெனியாகுமென்க.

நன்மையென்று சரித்திரங்கூறப்புகுந்து சிவத்துரோகத்துக்கிடமானவைகள் கூறி
 ன் சரிதர், அச்சங்கரர் கோபத்துக்கே யிலக்காவரன்றி வேறில்லை. இன்னுமிவர் கூறும்
 பூர்வரபர் விசேர்தம் பொருந்தாமையின் பலவற்றையும் ஸ்தாலிபுலகத்தார் காண்க. இ
 வைகணீப் பிறர் மெய்யெனக்கொண்டு மயங்காதுண்மை யுணரும்பொருட்டே திருவ
 றுளைவேண்டினின்று இவர் சரித்திரத்தையுஞ் சுருக்கிக்காட்டி இந்தச் செய்யப்பெற்றது.

உல்லது, சங்கராசாஸ்தியம் பிரம்மம் ஒன்றொழிய மற்றெல்லாமித்தை யென்பது, உப
 நிதத வாய்மையாகவும் அதனைப்புறக்கணிப்பதென்னென்றிற் கூறுதும்; விரோதபுத்தியி
 ன்றி ஒருபக்கங்கோடாமலுய்த்துணர்க. "பற்றுக்கபற்றற்றான் பற்றினையப்பற்றைப், பத்
 துக்க பற்றுவிடற்றி" என்றதிவ்வியசுருதி கிரமேற்கொண்டு பிரபஞ்சப்பற்றை நீக்காதிது
 கப்பற்றிய சிவர்கள், அப்பற்று முற்றும்விட்டொழிய வேண்டுமானால், அவை யெல்லா
 மித்தையே யென்று அதற்குரிய உதாரணங்கள் பொருந்தக்கூறினான் அப்பற்று வி
 ட்டொழியாவென்னுங் கருத்தால் அவ்வுபநிடதங்கள் கூறினவன்றி வேறில்லை. அதனை
 ப், பதிபக்பாச நித்தியங் கூறுகின்றசுவேதாசு வதர முதலிய எத்தனையோ பிரபலோப
 நிததங்களாற் தெனிக. மித்தை கூறும் உபநிடததாற்பரிய கோக்காமற் கொடியும்பே
 தையுக்கொண்டது விடாவென்றபடியித்தியாவாதமே பற்றிநித்பார், நித்தியங்கூறு முப
 நிததங்களினுண்ணைப் பொருட்கு என்னதாற்பரியங் கூறுவர். சுருதிகளெல்லாம், தியே
 யுணந்தியாதாவு முன்பொருள்களென்றே கூறுகின்றன. மற்றெல்லாமித்தையென்பவர்
 களும் அது வாக்ரமர்த்திரமாயொழியத்தியேயொருவனைத் தியானித்து வழிபடுகின்ற
 வர்களாகவே யிருக்கின்றார்கள். இதனை, அவர்கள் நாடோறுரியமமரகச் செய்து
 வருகின்ற ஸ்காஸுஸுஷ்டான செபதவதியான பூஜாதிகளே தெனிய விளக்கும். இனி
 அவை யெல்லாம் சுந்தரியவாதயக்கமாய் நின்றுண்மையெனக்கருதிப்பலனைவரும்பிச்
 செய்யவில்லையென்றால், அப்பூஜாதிகள் உலககைமருட்டி வஞ்சித்திப் பொருள்கவரச்
 செய்யும் பொய்வேடமே யென்றாகி யிங்குமிழிவுத்த அங்கும் நிரியளதுவாய்முடியுமே
 யன்றிவேறில்லை யென்க. இனி, இவர்களுந் தங்களுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து வந்தபொ
 ழுது மற்றெல்லா மித்தையென்றிதுகப் பற்றியதடியோடொழிந்து இறைவனுண்டு கா
 மடிமை யென்றுபற்றிப்பிரார்த்தனாதிக்க செய்து அவை பலன் கொடுத்துய்விக்கு
 முண்மையும்வர்களே அறிவார்கள்; அறிந்தும் ஆபத்து நீங்கியபின் முன்னையித்தியாவா
 தமேற் கொண்டுலாய்மதம்பேசுவர்கள். இப்படியே இவர்களுது ஒரு வழிப்படா நிலை
 மையுலகெலா முணரும். விரிப்பானேன். அமைக.

இச்சங்கராசாஸ்தியர்த்செய்யப்பெற்றுள்ளசிவபுஜங்க்ஸலோகம் (சுட)ம் தேவிபுஜங்க்
 சுலோகம் (உஅ)ம் ஆக (௪௦) சுலோகங்களின் வாக்கியதாற்பரியங்களைவரிசையாக (௪௦)
 கவிகளில் அமைத்து மேலும் (௩அ) கவிகள்சேர்த்துச் செய்யப்பெற்ற, வேதவனே
 சஸ்தவமென்னும் ஁லும் இச்சோமசுந்தரமாலையுடன் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது.

ஓம் கணபதயே நம:

சோமசுந்தரமாலே.

சித்திலிநாயகர்.

நிருவரு ன்ருவாம் வல்லபை வாமஞ் சித்திபுத் திகளிரு பாங்கின்
மருவுறப் பிரண வப்பொரு டானே வாய்மையென் பதனேநேர் வயக்கு
முருவுகொண் டிறைஞ்ச முலகெலாம் வேட்ட வொருங்குசித் திக்குமா வுடனே
தருவதோர்* மதுரைச் சித்திலே ழத்தின் ருடலைச் சூடலைச் சார்வாம்.

நூல். 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

சிவனருள் வேதச் செம்பொருள் சிவனே தெளித்தருள் சிவாகமத் தோர்க
நினிமலப் பினியர் மயக்குரை விலக்கென் றிடனொரீஇக் கேவலாத் துவித
வவலபா டியஞ்செய் சங்கரர் சிவதீக் காதிபெற் றிந்துசே கரபு
சாதியா லனைய வழுவுறச் சுத்தாத் துவிதநன் னெறியடுத் தன்பாற்
சலியுருக் கலையர் சிரமணி கலையர் தந்தபோ பலத்தான் பருக்குத்
தருபலப் பிரதர் சிவநனி புவனந் தருபவர் சிந்தித்தாங் குதிப்போர்
சுவைசெயா னந்த மயர் சிவாம் புயப்பூர் துணையடிக் காகவென் னமவென்
றுதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(க)

சுருதியா கமமு னெவற்றினுங் கருத்துத் துதிதரு பதிபசு பாசர்
தொன்மைநித் தியமென் றுணிபிலங் கிடவுந் துரிசுறு மித்தையென் றொதுக்கித்
தருபரம் பிரம காமென்பா டியஞ்செய் சங்கரர் நன்னெறி சார்ந்து
சம்புநின் சரிதநதிகின் றும் பெருகித் ததைபவத் துனடக் குவதாய்க்
சுருதுபுத் திகளாங் கால்களி னொடுந் கதியதாய்ப் பவஞ்ச்சு முலினுங்
கழியிரு தாப நீக்குவ தாயென் கடிமன மடுவி. சிறி பதுவாய்த்
துரிசிரித் தருளுஞ் சிவானந்த லகரி துலங்குக நனிபொவற் றினுமென்
றுதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(உ)

* ஓம் சித்திலையையும, அது வினைத்தொகை.

தக்கனா லெவைக்குந் தலைமையாம் வேதந் தவஞ்செய்வா னாதன்பயன் றருவான்
சாற்றவு மொன்றே பொருள்பிறி திலையத் தனிமுத னுமெனு மயலோர்
கைக்கொள்பா டியஞ்செய் சங்கரர் நல்லாழ் கைவரத் தெளிந்துவே தத்தாற்
காண்பவன் மனசுக் கினியன்மூப் புரமூக் கடிபவன் முதல்வன்மூக் கண்ணன்
செக்கர்வே ணியன்பாப் பணியன்மான் கான்மா தேவன்மிக் கொளிர்பவன் சிறியேன்
நிறத்தினுந் தையகூர் பவன்பசு பதியே சிதாலம்பன் சாழ்பன்மா வீடம்பன்
துக்கமுற் றெழிக்குஞ் சிவனையென் னுளத்திற் றுலங்கவுட் கொள்கின்றே னென்ற
துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே (ந)

நாம்பெரி யாரென் றுரைத்திடார் பெரியர் நவிறுநர் சிறியர்துன் பெல்லா
நண்ணிடு மவர்பா லென்பநா லெல்லா நரம்பிச மஞ்சொல்பா டியத்தைச்
சோம்பர்கொண் டெப்ப வுரைத்தசங் கரர்பின் னாகெறி சைவமே யென்னதி
துணிந்துகின் றுலகிற் சுரரளப் பிலராய்த் துதைகுவர் சிறுபய னன்றி
யாம்பய ன்றுதவு மாற்றலென் றிலாமற் றவருபா சீனையைப் பயனை
யயர்கன வினுநோக் கிலன்சிவ சம்போ வரிபிர மாதிய ரடுத்தந்
தோம்பிரிந் தெட்டா னின்னடிக் கமலத் தொழும்பையே யென்றும்வேண் டெவென்
துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (சு)

பிரமநா மென்று பிரமன்மா னெடுநாட் பேதைமை யாறபெரி தமர்த்துப்
பீழையுண் மூழ்கிப் பீடழிந் தொழிந்த பிரசித்தி யோர்த்துமப் பிரமஞ்
சரதநா மென்றே பாடியம் புகன்ற சங்கரர் பசுபதே தமியேன்
றருமதுன் னாயம் வியாகர னுதி சகுணதூல் வைத்தியம் புராணம்
லிரவுமந் திரநா றுதிநட நகையில் விதத்திலென் றினிலுஞ்சா துரிய
மேவிலன் யானா ரதற்கென்பாற் காதல் வேந்தற்கெவ் வாறுண்டாம் வினையேன்
றுரிசுறு பசுவே யெனைத்திக் ழுருளாற் றுகளறப் புரத்தரு ளென்ற
துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (ரு)

தனுசுர னுதி களிலது வதுவாய்ச் சார்ந்தவை சடமென வொருவித்
தகுமகம் பிரம மெனவெழு களிப்புட் டாழ்ந்துமே னேகுத்தா னற்றாழ்
வினையின வ் வளவி னிலைபச ஞான மேவலால் வேறில்பாடியமுன்
வினம்புசங் கரர்பின் கடங்கண்மண் ணனுந் தன் வினாபுகை யழல்வரை படநா
வினையவை கோர யம்பய மனுவு யிரிக்குமோ தருக்கத்தா லென்னே
யிடருற மிடரோய்ச் துலர்நின் னெஞ்சே யின்பருள் சம்புசே வடியே
துனியற விரைந்து நனிகினை பரம சுகம்பெறு வற்றியென் றுரைத்த
துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (ரு)

சாதன நான் கொண் றோதிமேற் கொள்ளுந் தவர்பய னாதி யுண் டென்றே
சாற்றியும் விவகா ரத்தலாற் பாமார்த் தத்தெலா மித்தையென் றுரைத்த
வாசிசுந் கரர்பின் பதிபசு பாச மனாதிநித் தியமெனும் வாயமை .
யறிந்துமுன் பழுது நிகழ்ந்துமிக் கினைந்தென் னகந்திரு வடியினுத் துதியி
லோதுபூ சனையிற் கரஞ்செவி சிவமே யொளிர்சரி தத்திலென் புத்தி
யுன்றியா னத்திற் கண்கணின் காட்சி யுறவினி லுறவினி தருள்க
சோதிநீ யருளி லேனை தூல் வழியிற் றோயுகொல் பாய்புலர் னென்ற
துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௭)

உன்னன வென்று மழிவுரு வின்மை யுதித்திடா ளுண்மைதூற் றுணிபென்
றுய்த்துண ராது வியாவகா நிகத்தி லுனபர மார்த்தத்தின் றென்ற*
தென்னுபு சிப்பி வெள்ளியா மணிப்போ லியைமணி யென்னவெண் மாநீ
ரின்பயங் கான தண்புன லென்றோர் விலர்மன மலைதல்போ லந்தோ
வன்னன்மா தேவ பசுபதே யறிவு மானறவ நீசனா முன்ன
மறந்துநிற் கயலோர் தெப்பதப் பிராந்தி வயத்தராய்ச் சார்வரென் றொதுக்கித்
துள்ளுமான் கரத்த சங்கர ருளையே தொழுதுசற் காரியம் விளக்குந்
துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௮)

மன்றளிச் சயித்து மணமகட் கணியின் வகைமிகப் புனைந்துபல் சடங்கும்
வயக்கிமே லவளை மருவியின் பளிக்கு மணமகன் யாரெனி லவன்வே
நின்றெனல் போல்வே நிறைவிலை நானே யெனக்கொளு மாதுபா டியரு
ளியம்புசுந் கரர்பின் மணம்புரி சீவர்க் கிறைசிவ னென்னவாழ் மடுவீந்
சென்றுவெங் காளின் மலையினின் மலர்க டேடுவ ருமாபதே தமது
நிகழ்மணக் கமல நகுமல ருன்பாற் சேர்த்தசை வறவீருந் தின்பந்
துண்டாற வறியா ரென்றிடை பறாத தூயபே ரன்பியல் வினக்குந்
துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௯)

பசியினால் வருந்து வோன்றன்ம லாதி பலதூரீஇக் கொணர்வில காரப்
பாற்பர மார்த்த முண்டலே யன்றோ பக்ருமற் றதுபொய்யே லுய்வெங்
கிசையுமென் னுதித் துண்மைமே றோக்குள் வீடிலாப் பாடிய முன்ன
ரியம்புசுந் கரர்பின் னரர்சுரர் வரைகா னியங்குவல் விலங்குபல் லிகங்க
மசகமே பசுக்கீ டாதிபல் பவங்கள் வரினுமென் னிதயநின் பாத
மலர்நினை விடைய ரூப்பரா னந்த வாரிதோயந் தின்புறி லினைய
சுசியறு முடலால் வசையிலை யடியிற் றோய்மன மேயருள் கென்ற
துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௧௦)

† புலன் — ஈண்டு ஆறியு. * என்றது என்னுபு எனப்பிரிக்குக.

மருவியின் பருளுந் தலைவரில் லாத மகளிரைக் கைம்மைக் கொன்றே
வழங்குவ ரதபொற் தமக்கொரு தலைவர் மற்றிலை நாம்பா மென்றே
பரிவுற வுரைத்துக் கைம்மையே யெனுமா பாடியும் புகன்றசங் கரர்பின்
பரிந்தொரு தலைவ னுண்டவன் சிவனே பசுக்களையா மெனத்தனை இந்நாக்காச்
சிரமிக ளாக மற்றைய ராகத் திருந்தினு மென்பப் பெனவன்றன்
சிந்தையின் வயமா மனையவன் பனையே சேர்நின்ற யவன்பவ பாரந்
துரிசறச் சமத்தி பசுபதே சம்போ துரியவென் றுனைநனி துதித்தார்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௧௧)

பதிபசு பாச மாதிகா சிபர்முன் பகர்தலை விடுத்தகம் பிரமப்
பாழ்த்தலை வீழ்த்தப் பட்டரு ளளவுட் படாப்பெரும் பாதகம் புரீஇப்பின்
விதிவழி குகனேர் துதித்தடைந் தாங்கு வேண்டுந் சுமார்த்தசித் தாந்தம்
வினம்பு புலீல கண்டரா லதனை விலக்குசங் கரர்குகை வெளியிற்
ததைவன மலைமேற் புனலன் லாதி தங்கினோற் கினும்பய நென்னே
சம்புநின் பதமே யாவனோர் நிலையாச் சந்ததஞ் சிந்தையிற் தழுவந்
துதிசிவ யோகி யனையனே பரம சுத்தநித் தியசுகி யென்றார்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௧௨)

நாரத ராசி புகலநாம் பிரம நமக்கருன் பவரெவ ரென்றே
நலிச்சன் கன்பா லுணவெலா முண்டு நலிபசி யமுமையோர்த் தொருவந்
காருண லதவாற் நிலையிலா நீதா னுபா நன்பிர மத்தி
வனலிடா யென்று கணைசர்காட் டிடவு மகம்பிர மஞ்சொல்கங் கரர்பின்
சாரயில் பவஞ்சத் துழன்றறி வொழிந்துன் சாரபிற்று ரித்தவெற் புரத்த
தகுமுனக் கெனினு மேழையின் நெனக்குன் தனித்தநி யற்றுறத் தின
துரியர்ப் புரக்கும் பேரரு ளாண்மைக் கொலபர்மு வுலகுமின் நென்றார்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(௧௩)

சனகனான் பசமென் துழன்மயல் கணைசர் தவிர்த்துமெய் யுணர்த்தபின் ஞான
சனகனு யினவா நகம்பிர மக்கோட் சார்புநிக் காதியாற் தவிர்த்த
தனைநிகர் லீல கண்டராற் சைவத் தனினெறிச் சார்த்தசங் கரர்பின்
தகுதியில் வெளிய ரெவர்க்குநீ புறவன் நமியனே னவரின்மிக் குயர்ந்தே
னனியருள் பிரபு பசுபதி நீயென் னவையெலாம் பொறுத்தருள் கடமை
நாதநிற் குரித்தே தொன்றுதொட் டினதே நம்மிரு வருக்கும்பாந் தவியந்
துனுமுற வினர்த முறைபுமின் னதுவே தொண்டனேற் கருன்கெனத் துதித்தார
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே

(௧௪)

கொலையினாக கஞ்சிச் சிலையினே விடுத்துப் குலைத்தபாரத் தன்னுக்குநின் குலத்தீதார்
குணமிது பழுதன் நென்றகம் பிரமங் கொஞத்திமால் கொலயித்த ஈதை
தலையிசைக் கொண்மா பாடியும் புகன்ற சங்கரர் பசுபதே தமியேயன்
நனைப்புரத் தலினிற் கார்வமுண் டேனின் நனைநினைக் கொணாதுமால் செய்து
கலிதலை பெழுத்தை மாற்றிலை யாற்ற நண்ணில்கொண்ணகத் தெவரு
கெக்கொண வேதன் நிலைக நதியா னசித்தனை முயற்சியின் நெளிநிற் [புன்
நெலையிலென் நிலையி னெழுத்தினைத் துடைத்துத் தூய்தருள் சென் றுவெண் டினர்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (கரு)

தராதன் சேய்பூ தூர்வகித் தரசாக் தகைபெரும் பகைநலக் கென்று
தணத்தூற் குணத்தைச் சார்ந்தசா வியதேரர் தந்தையால் வளிட்டரல் வாரி
லசைவற நிறுத்தற் குறைத்தவா சிட்ட மதிமடற் தருமறி யார்ச்சென்
றறைதலுய்த் துணரார் களிப்பாரம் பரமென் றவலநூல் புகன்றசங் கரர்பின்
நிசைமுக னுய் னீடிவாழ் குசுவென் சென்னியிக் கேழைமெ பொறித்த
திருத்தினு னினது கடைக்கணைக் கதுவே தினரைத் துரீஇப்புரத் தலினுற்
சுசியிலென் பரம தைனிய நீக்குத் துணைகதெனத் துதித்தனர் தூய
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (கரு)

வாசிட்ட மாதி யகம்பிர மங்கோண் மனத்தர்க்கே கான்மவா தப்பாழ்
மயலுற மடமை தரினுஞ்சித் தாந்த மாண்பினர்க் குயர்சிவா கமமே
யாசற்ற னுவென் றுணர்த்துமிக் கருத்தின் விருத்தமா பகம்பிர மஞ்சொ
வாசிசங் கரரென் முற்றவப் பயனோ வையகின் கருணையி னுண்ண
மாசற்ற விபுக் பிரசன்ன னாகி வரினாநின் மலர்ப்பதம் வணங்கும்
வானவர் முடிசண் மறைத்திடி னுயேன் வயங்குறக் காண்பதெவ கென்று
தூசிட்ட கரித்தோற் புயநினைத் துதித்த தூய்மையோர் கிலர்சிலா தூரிசர்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (கரு)

காம்பர மெனப்பா டியமுல கிருஞ்சார் நவையுறப் புகன்றமா சறவென்
னாகீ யொருவ னேபா முத்தி கல்குவோன் மாண்முனோ ருன்னு
லாம்பத் விகன்பெற் றிறைஞ்சுவர் மேலு மையகின் றையக்கள வின்னென்
னாவமு மனைத்தெற் புரத்தற்குன் னருனோக் கலமது கிடைத்தலென் நென்றே
தேம்புசங் கரரின் நெருகலை பென்றுக் திங்கன்பத் தொருத்திதன் வயிற்றிற்
சென்றிருந் தவனித் தலைகிழக் காகச் செனித்தனை பென்றுஞ்சொற் றந்தோ
தோம்புகா துதற்கண் மணிமிட ருதி தோற்றமு மேற்றமுஞ் சொல்வார்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (கரு)

விரவிய தூதராகச் சிறைந்து தூர்வேந்தர் வெற்றில்வாய்ச் சேந்தன வின் றி
விளைபவ நிலையாய்த் துக்கமே தோற்றி விரிபவஞ் சத்திலயான் படுதான்
பொருவிய வருளி னயற்குமீ துதவி யுதுதிரு வுணங்கொளி னெனியே
னுய்த்தன னென்று வேண்டிசங் கரரை யுன்கலை யுருவென லொன்றே
திரிநய னங்கள் களக்கறை கங்கை திங்கள்ரு லந்தம ருகமுற்
நிருவடை யானக் குறிப்புமுண் டென்று சிவசிவ பேரண்டப் புரட்டாய்த்
துரிசுற மருட்டிச் சங்கர சரிதஞ் சொற்றனர் சுமார்த்தரென் பாவந்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(199)

சந்தத மோகா டலியுமுன் நெழின்மா தரினமுலை யோங்கவி னடித்துத்
தாடித் திரமாத் தருவுலா யாண்டுஞ் சடித்தின் விருப்பினிற் சரித்து
நந்துசஞ் சலஞ்சா ரென்மனக் குரங்கை நவையில்பத் திமைக்கயிற் றூர்த்தென்
ஞதகா பாலி கொண்டருன் கென்று நமத்தசங் கார்ப்பட்ட பா தர்க்
குந்,ருள் புரிந்தா ரென்றுமப் பாத ரொண்குக னேயவ தரித்த
வுத்தம ரென்றுஞ் சங்கர சரிதத் துட்டிசுத் துரைத்தன ருன்சேய்
சுந்தர குகன்சங் கார்ப்பணிந் தருள்சார் துவக்கென்பா தகமிது தொலைமோ
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(20)

பிறர்கூர் போனீ கருப்பையுற் துழலாப் பெருமைமுன் னூலெலாம் பேசும்
பெற்றியுய்த் துணரார் கருக்குழிக் கிடந்து பிறந்தனை சங்கர ராவென்
நறைவர்கோ விந்த ராதியர் பலர்பா லுத்தருள் பெற்றன ரென்ப
ரவற்றின்முன் பின்மா துணர்தராக் சரித ரீனையசங் கராகம் பிரமச்
சிறையிட ரொருவித் தைரியத் தூணிற் றிடருண யாப்புறீ லுச் செல்வி
சித்திராம் புயநன் னெறியவென் மனமாந் திகழ்பட மனைச்சிவை யுடனா
டொறுமிரு ளறவீற் றிருந்தருள் கென்று துதித்துமேற் கதித்ததோர் கிலர்கொல்
சடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(21)

இயநீ யேசங் கரரெனப் பகார்தான் னடிதொழு மமரர்மா தவர்க்காரந்
தடியில்லீழ்ந் தருன்பெற் றினையென நாக்கு சாதுசொல் பாதகர்க் கந்தோ
வுப்பமுன் டேகொ லினையசங் காரிவ் வுலகின்முன் வினாவழி யுதித்தா
கூழினன் னெறிகாரந் தென்மனக் கன்வ னுறுபொருள் கவர்பரா தினக்
கையறைய்த் தளிக ரிற்றுரு முயற்சிக் கருத்தறைய்ப் பஸ்படச் சூழந்
கரிசின் னிவீன யெங்குணஞ் சகிப்பேன் கழறுசோ ரர்க்கெலாம் புகிநீ
துய்யநின் வயத்த ஞகவே கொண்டு தொண்டனேற் கருன்கெனத் துதித்தார்
சடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரேசே கரணே.

(22)

அட்டசித் திகிலோ மறந்தும்வேண் டிலர்மெய் யன்பரென் றிழித்தது வருக்கான்
டளித்தநீ யேசுங் கரரென்பர் கும்ப ரடியில்வீழ்ந் தவைமுத் லாய
மட்டிலா ணவமே வனர்க்கும்பலி ரெழில்கண் வாய்த்தன ரவரென்பர் சரிதா
மாசறு நில கண்டர்பா லுய்த்த மானுட படங்கல்போய் மடங்கித்
கிட்டிமோ துறத்திக் காதிபெற் றுயந்த கிளக்கில ரணையசங் கரர்நின்
இளர்பதாரச் சனைக்குப் பேரின்பே யருங்க ளுடைப்பித்தி னரிவிதி பதம்பான்
துட்டவல் விலங்காய்ப் பறவையாய்ப் புவிவான் றுருவுதன் பாற்றிலே னென்றார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (உரு)

சித்திக டமையோர் பொருளுனக் கணவுஞ் சிந்தியா ரெந்தைநின் னடியார்
சென்றவர்ச் சேவல் புறங்கடை காத்துச் செயுமென னாலெலாந் செப்புங்
பொத்தமா ணவமே லெழீஇநுடம் புரியிப் புன்றொழி லாற்பய னென்னே
புனிதவத் துவிதா னந்தவாழ் வருண்மோ புரையிதென் றொதுக்குசங் கரர்பின்
பத்தியாற சாம்ப கைலையிற் றிருமுன் பணிந்துநின் றஞ்சலித் தயன்கற்
பம்பல கோடி யொருகண மாகப் பண்புணர்ந் தொழிப்பதென் றென்றுன்
றுத்தியம் புரிந்து சித்திவீ ணகந்தைத் துணையென றுலக்கினர் தூய
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (உரு)

உலகினை மருட்டி வசித்துப்பல் பொருளீட் றெதுணை யகந்தைநா டொறுகீட்
டுன்னுணை யன்றிச் சித்திபே ரின்பக் குறுதுணை யன்றென லொன்றோ
நிலபெறு யோருநானெ னும் போத ிட்டமென் றிகத்தியர் பாற்கொ
ணிகழட ராச யோகமுன் னாவ நீத்தசங் கரர்பிர மாகி
பலர்துதி நிறையச் சயசய முனிவர் பரவுறப பிரமத கணக்கர்
பாடியா டிடவென் விடையிலெ மன்றை பங்குற கெழுந்தருண் மோரி
சொலபமாக் காணப் பெறுவதென் றெந்தாய் தொழும்பெனத் தருனெனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (உரு)

சித்திக ளடயோ காதியா ணவப்பேய்த் திடபந்த மேயெனல் விளங்கத்
திசையெலாம் வாத கைச மிக முனைந்து சென்றவண் வென்றியே மன்ற
நத்தியே னையர்வெற் றியில்வெறுப் புற்றுநயந்துதம் பெருமையே தோன்ற
கவிற்றுசங் கரர்பி னுமாபதே கிரிக காதிநின் பாதந் துணையே
கைத்துணைப் பற்றி யென்சிர ரெஞ்சிற் கண்களி லொற்றியக் கமல
கந்தமே மணந்து மாலய னாகி கருக்குமெட் பாதசித் தாந்த
சுத்தவின் படையப் பெறுவதென் றென்று துதிக்குமா றருளிய தூய
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரணே. (உரு)

சிதம்பர ரகசி யம்முத லாமல் திரிசித்தி யோகமுன் மலராக்
செல்வநிற் சிவதத் துவமுப மணியர் சிவமதி மாததி சிவியன்பால்
விதம்படு தேவ கருமங்கோ தம்பால் வேண்டிப்பெற் றனரெனப் பொருந்த
விளம்பினர் சிவனே சங்கர ராகில் விருத்தியிங் குரைத்ததென் றிடக்கற்
பிதஞ்செய்தார் சரிதர் சங்கரர் பொன்வில் பெருந்தன பறிதரு தேனு
பிறழ்மணி சகிதீர் முழுச்சுப மலர்க்கை யணிமையில் சிரம்பதம் பிறங்குஞ்
சுத்தர நின்பர வில்லதொன் றென்தென் றொடர் மனங் கொன்கெனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுத்தரா சந்த்ரசே கரனே

(௨௭)

சிவகூல யேபாழ்ங் கருந்நீழிக் கிடந்து செனித்ததென் றுரைத்தவிச் சரிதர்
சிவன்பிறற் திலனெஞ் ஞானனுமெங் கணுமென் றெனிவுஞ்சொற் றனர்வினே யாட்டாற்
பவமிது மாயை சங்கர ருருவாய்ப் பலித்ததே மெய்யென்றார் சிவனுற்
பத்திசொல் வதிலாங் கவருமச் சுறுதிப் பான்மையால் வாய்மையா ரதியார்
தவநெறி சார்ச்சங் கருனஞ் சனைசா ருபந் துதிகன்சா மீபங்
தக்கமெய் யன்பர் சார்புசா லோகந் தியானஞ்சா யுச்சியந் தானஞ்
துவரிதழ்ப் பவானி நாதவிய் வாறே தொண்டனேற் கருன்கெனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுத்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௨௮)

சங்கரார்க் குயர்வே பெங்கணும் புகலா சைவயப் பட்டுநின் றோதுஞ்
சரிதர்நெஞ் சொளித்தும் வாக்கொளி யாமற் காற்றியு மாற்றமான் முழ்கி
யங்கவர் பொறாவற் புத்தூஇப் பலசேர்த் தறைவரென் பயன்கொன்மெய் யறிவார்க்
கவர்புகல் பரமார்த் தத்தினிற் பொய்யே யாகுமச் சங்கரர் சம்போ
வெங்கணு நிறைந்தோய் நின்னையே பூசித் திடையறாத் தியானஞ்செய் தென்று
யிறைஞ்சிவேண் டெனக்குச் சார்பிரம் பிரார்த்தித் தெய்தொனா நின்னரு னோக்கத்
துங்கமா திக்கை புரிந்துபே ரின்பத் தூமொழி யருள்கெனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுத்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௨௯)

நாரணன் முதலோர் சேவிப்பப் போந்த நயஞ்சொலி வீண்டுதத் துவம்பின்
நாரதர் தத்தாத் திரையர்பா ணுணர்ந்தந் நாரனா நியர்ப்பவரீஇ வரக்கொள்
செுரை ரிதர் பெய்மமபே காதயருந் தெரிவரச் சங்கரர் நினக்குத்
திருவுடை யாதி யணிபந் போதாற் திருவடி யருளிப்பச் சுகந்த
மாரருண் மேனிச் சாத்தவன் னாதி யளிப்பவொண் பாசனந் தருதந்
சைபபா லேந்து குடசங் கரகிர் பாகர பசுபதே யெனக்குச
குரண்மால் கந்த வகனரி பிரமத் துவயின்றென் செய்கெனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுத்தரா சந்த்ரசே கரனே

(௩௦)

* குண்டலின. சுவீகரமுளையுள் ளுங் கீழ்ப்பு.

சோமகந்தரமரணே

(௧௬)

என்னெனப் புகல்வே னினைக்கினுஞ் சுமொழிசநீ மராரியே யென்னு
யிதுபிர சித்த மாகவு மான்மோ கினியினுற் காமவா தனோமுன்
மன்னுபே ரொழியச் சங்கர ஞாயிம் மகியுநீஇத் துறந்துகாட் டினதா
வழங்கின ராசன் மனையவஞ் சித்து மர் இயதோர் கிலர்கொலோ சரித
ரன்னசவ கார்நின் வயின்புறத் துயிர்க ளினைத்துமோம் புறகினைத் தமர
நிலைவதிர் மருந்திற் கனத்திலுவெவ் விடம்வை த்தகம்புறத் துருதவ ணிறுத்த
துன்னரு ளொன்றே போதுநின் நிலைமை துலக்கவோர் கிலர்பிற ரென்றார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௧௭)

கலையெனத் தொடங்கி மாயையென் றிலக்கிக் கன்னுண்டா ரெனச்சிவ னேசன்
கரரென மனுட யோனசி ராய்ச்சார் காலவாச் சேவிப்பான் கணேசத்
தலைவனங் குகனந் தீசன்வீ ரன்மால் சதுமுடன் முதற்கூ ரெவருஞ்
சார்ந்தனர் முனிவர் பனவரா யெனவச் சரிதஞ்சொல் பதகர்க்காழ்நரா
நிலையலா லுண்டோ சங்கராமரர் நிலைகுலை கொடுவிட நினக்கு
நீன்மணிப் பூனே குளிகையோ நாவ னிமிர்கவைக் கனியதோ காத்திற்
ரெலாவற வாங்கி வாயிட்டே கனத்திற் துலக்கவைத் தனையெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௧௮)

தாருக வனஞ்செல் கானின் மா யாதீ தத்திரு வருக்கண்டு புருடோத்
தமனெனு மால்பெண் ணுருக்கொனத் துணைக்கே சகிக்கொண மால்கொடு தழுவந்
கோருணர் வின்றிப் பன்முறை வேண்ட வுன்பிரா கிருதமெய் மைச்சார்
வுறினசித் திடுகின் னுருவினுக் கேற்ற வருக்கொடு தழுவதும் பின்னென்
ருரருள் புரிநீ மோகினி பான்மா லாயினே யென்பரென் பகிவா
ரையசங் கார்நின் னதிதுதி பூசை யாதியி னென்றுபோ தியதே
சோர்விலவீ டிவற்றன் துருதழி சுரராற் றாப்பய னின்றெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௧௯)

சங்கரர் பிரம னானெனு மகந்தைச் சார்பினின் றனர்முனை ரெனற்குச்
சான்றுவே நென்கொல் கோலிந்த ரூவன் தனைப்பணந் தெகிர்திப் நீயா
நிக்குரை யெனநான் பிரமமென் றுரைத்த வெழுச்சியே கிளக்குமா லீவர்பி
னிறைஞ்சுபு நீல கண்டரைப் பசுகா னியற்பதி சிவனென்றோர் தலைமத்தே
யங்கர முடி லாற்றளின் பாற்றே யனவில ததுபிறர் சுரர்க்கின்
றவரெலா மழியும் பிரளயந் தோறு மசலனு யேகளு யமர்தி
துங்கனே சாம்ப பசுபதே யெனநிற் றுதிக்குமா தருன்புரி நாய
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௨௦)

சூரவர்சொற் பழிகீ வியாசாப் பா ஓணர்ந்து கூறுபா டியமெனப் பரம
 குருவிக வேசன் கூறியாக் கவர்பாற் கொனச்சென்று கண்டிடா தெதிர்தார்
 நாரா யணர்தாஞ் சுத்தசை வந்தி னலனுறு தானரி பேத
 நண்ணுறுப் பஞ்சா யதனபூ சாதி நலனுறப் புகல்கென வவ்வா
 றரில்கொன்பா டியஞ்சொல் சங்கரா சாம்ப வளைத்துக் வகித்திகர் வஞ்ஞ
 னகம்புறம் வியாபி தாயகன் யாவு மளிப்பவ னுத்தனீற் கடியேன்
 றரிசுற வஞன்கென் பதியிசை யென்றுத் தொழுதலே கடனெனத் துதித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௩௩)

நாரண தியான மேமுடி வாக நலில்கெனு நாரா யணர்சொன்
 னயந்தனு சரித்துக் கேவலாத் துவித கவிற்றுபா டியத்தையச் சரிதர்
 பரிய சுந்தாத் துவிதசித் தாந்த பக்கமாப் புகன்றன ரென்றார்
 பாவுசித் தாந்த மெனிற்பைவ ரும்வேட் பாரென்றே லினாயகக் கர்பின்
 சாருடற் றாய்மை யுஞ்சிவப் பேறுஞ் சாரவென் மனக்குடத் தன்பாந்
 தந்துழுந் தின்ப நீர்நிறைத் துன்றாட் டளர்கண்ணா னத்தெங்கு நிறுத்திச்
 சோர்வில்சத் துவமந் திரபுண்ணி யாகந் துலக்கினே னென்றுனைத் துதித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௩௪)

புத்தரை யழித்த லாற்பழி தமக்குப் போத்ததாப் பட்டபா தருமப்
 போக்கற யாக்கை தீக்கிட னோக்கிப் புகக்கங் கர்தனம யுணர்ந்தோ
 ரெத்துணை செவிலும் பதகந்தித் துய்ப்போன் றிறுமழீஇ விவரண மொன்றிங்
 தியற்றுகென் பாடி யக்கென வேண்டிக் கொண்டன ரென்றன ரிதயம்
 பொத்தமாற் சரித ரினையகக் கர்பல் புதர்மன மத்தினன் பார்த்துப்
 பூட்டிநான் மறைவா ரிதிகண்டிச் சோமன் புனிதகற் பகமணி தேனுச்
 சுத்தவா னந்த வமுதரி னர்க்குத் துலக்குகின் றுரெனத் துதித்தார்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(௩௫)

பட்டபா தரைச்செவ் வேனென்ற ரந்தோ பெனத்தரை யழித்ததிங் கறத்திப்
 பமந்தன னாரன்றார் காழிச்சேய் முன்செய் பண்புண ரார்கொலச் சரிதர்
 மட்டறு பூர்வ புண்ணியா சலகல் வழியிற்றோன் றமுதமுந் தியனேர்
 லகங்குவேரன் சிவனே சுசுணசே விதன்மான் மலர்கண் விபுலிருந் மாய்க்கு
 மிட்டனாஞ் சோமன் றாமன வானத் திலங்குமே லானந்த வாரி
 யினிதுமெற் பொலியுஞ் சுமணர்கட் கணப்பி லின்பமா மென்றுசங் கரே
 துட்டறத் துதித்த துணர்ந்தவர் சரிதர் துட்டகங் கொள்வரோ மறையுஞ்
 சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே

(௩௬)

கத்தனும் பட்ட பாதர்சாக் கியதூல் கன்னமா யவருடன் சார்ந்து
கற்றுணர்ந் தவர்கோள் கடிந்தழித் தனராங் கலியின்னை பவயிதே தமது
சொந்தசங் கரரே வஞ்சித்துப் பயின்று துணரிந்தனர் காமனா லெனும்த்
துரிசுதீ தெனது வினக்கினர் வேறென் சொற்றிடார் சரிநர்சங் கரர்பின்
முந்துசீ ரிராச சேகர னிதய முனரிமா நகரிற்கை வலிய
முதல்வன்வீற் றிருப்பி னுற்பத தரும முற்செலும் பாவங்கா மாநி
தொந்தரீங் கிடுஞா னுனத்தோ டடிகள் சுகபலத் தருமெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே

(௩௬)

சங்கரர் சிவனே னீசராய்க் காசிச் சார்விச வேசனை யுணராந்
தன்மையென் விலகச் சொன்னதென் வியாசர் தமைத்துரு வியதென்கா னாதென்
னிங்கிவை முதலா பாசமொன் றும்மொர் விலாமலெவ் வுலகினு மிவைபோன்
றிராதபொய் பெல்லாம் வருந்துபு தேடி யினைத்தொட்டி வைத்தனர் சரிதர்
தங்களுக் குதவா தொழிதலோர் சிலரச் சங்கரர் புத்தியந் திரத்தார்
சாற்றுலாக் கடத்துன் சரித்திரா முதமென் றன்கலிக் காற்புருந் துணமாந்
துங்கபூ மியிலன் பாம்பயிர் பலிக்குந் தூப்பிட்ச மின்றெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௪௦)

வேண்டுகங் கரர்க்குப் பட்டபா தருநின் பாடிய விவரணம் வினம்ப
லித்திபா மதமெய் வயம்வலி காமங் குரோதமுன் வேண்டியின் னவையெந்
கீண்டிலை யென்ற தாயுகாற் பாடி யஞ்செய்சங் கரருக்கின் னவையுன்
டென்பதோர்த் திவகான் பரமென்பா டியமு மிலக்குமிச் சங்கரர் பின்முன்
பூண்டபா தகந்தீந் தருட்செல்வம் பெறநின் பூசனை துதிவலந் தியானம்
பொற்பத வணக்கஞ் சிவனை மென்றும் புரிந்தடி யேனாய வானை
தூண்டிக வீண்மோ னம்மொரு கணமுந் தன்னிடா தருந்கெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௪௧)

வினவிய பட்ட பாதர்சங் கரர்க்குன் பாடிய விவரணம் வேண்டின்
விரவுஞ் சீடன் மண்டனன் றருநீ வென்றிடி லவனையெவ் வுலகு
மினாவா வென்ற தாமெனல் வென்றி யேவிழை செருக்கரென் றுணர்ந்து
மினையாதுந் காதிப் பிரியனீ காம்பீ ரியவகழ் தைரிய வரண்குழ்
தனையலிந் திரிய துவாரம்வித் தியாப தார்த்தந் குணங்கனாம் பலங்க
ளாகியெப் பொருளு நிறைந்தவென் னுள்ள மாந்துருக் கத்துமெஞ் ஞான்றுந்
துளியற நீவீற் றிருந்தருள் கென்று துதித்திட வருண்மது ரேச
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௪௨)

மண்டனார் மனையெங் கெனலினும் விஞ்ச்சென் மாண்புசங் கார்சிவ னென்பார்
மருகற் ருதா சிரர்த்தநண் பகலில் வன்கத வடைததபின் வாநிற
கொண்டலூக் கத்தா லமையமோ ராதுட் ளுறுகிறேறெ கெறுவமோர்க் காதா
கோதற முற்று நீத்தவ ரெனவே கோடலெ னனையசங் கரர்பின்
மிண்டுற மாதி கிராதலீ கிரிச வேட்டைக்காங் காங்குற வேண்டா
மிருமத மோக மார்ச்சரி யாதி விலக்கினங் துதைஇப்பிறக் கொண்ணுத்
தொண்டனேன் மனக்கான் வேட்டமே சபலங் துன்னியிங் கமர்ந்தரு னென்றார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(சுரு.)

அகம்புக துஞ்சை மினிவியா சர்க்காற் றருச்சுனை கண்டபின் னாத
கடுத்தது பழுதிச் சமயமென் றெருவா தனியவா தூக்கமே யகந்தை
திக்கத்தும் வினக்கு சங்கர ரன்பிற் சிறந்தமைந் தென்னுனக் குகையிற்
சீர்த்தமான் கர்த்த கயேந்திர பங்க செறுவியாக் கிராகர நாச
சகம்பர ஷயிர்கொல் கிரிசமாண் புறுபஞ் சானன வெண்டிரு நீற்றின்
சவியொளிர் மேனிச் சிவகண்ட ரவமன் சார்ந்துஹிற் றிருந்தன வரத
சுகந்தரும் பீதி யெமக்கினி யேதென் னுதிக்கினி தருண்மது ரேச
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(சுரு.)

சுயிமினி வியாச ரிருவரிங் குளரிச் சமயமே நமக்கு வாய்ப் பென்றே
சங்கர ரணிததாயச் சார்ந்தன ரென்ற சரிதரவ் விருவர்தஞ் சார்புற்
றயர்வகற் றுவொண் றடுத்தவுட் கருத்தை யறைந்திவ ரனையசங் கரர்பின்
னையவென் மஹ்மாங் ககசிகா மனநிற் கலம்புறத் தலைதல்வீண் விடுக
வுயர்மறைத் தருவிற். சந்தவண் கிளைக ளுபரிட. சிகையுலாந் துவிச
வொண்ககா கிருத நித்திய மாயின் புறுத்தமு தார்ந்தபல் பலத்தாய்த்
துயரில்சங் கரன்பூம். பாதபஞ் சரத்திற் றுணைத்தமர் கெனகினைத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(சுரு.)

சங்கரர் வரக்கண் டெங்கிருந் தெதிநீ சார்ந்ததென் பொருடரு மியற்சொற்
றகுருதா னுண்டி யென்றமண் டனர்க்கெண் றிலகனம் வரைமழித் ததுவென்
றுக்குணர்த் தாக ளான்முண்டி யென்றே யுரைத்துவா வியமத வீடம
முள்ளன வினக்கு சங்கர னுமா முயர்மரா னத்தனி யரசே
யங்கிரி சாநா தாங்கிரி யாய வணிககத் தருணவென் னொளியே
யவிர்பரப் பாம்பெண் சுதைதிமிந் தொளிர்செவ் வரதன ரிரைத்துய ரமிச
துங்கசே விதரு ளிணையிலன் பாம்பே கெருட னமர்கெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே.

(சுரு.)

உன்றிலை மழித்தல் வினாதுன் நிவனீ யுறுவழி வினாதுகிடமோர்
துரைத்திலை யெனமண் டனர்வழி வினாவி லுவ்வழி யெவ்விறை யுதல்
நென்றசங் கார்பி னமைந்தரு னென்றார் தீசபா வுனெனும் வசந்தத்
தியைந்தவென் மனோத்தி யானத்திற் பவமா மிலைப்பழுப் புதிந்தபுண் னையமா
மின்றளி சீன்பாங் கொடிகுண முகிழ் மிருஞ்செப வாக்கவர் கிரியை
யெனுமண ஞான முதானந்த மதுமிக் கெழும்பெருக் குயர்சிவ ஞானத்
துன்னுதண் பலமண் விருத்தியா யென்றுத் துவக்குகின் னவெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௪௭)

வழியெது கூறிற் றிறையெனல் வினா மண்டனர் முண்டைகின் குயென்
வாய்மையே கூறிற் றென்றனர் பொய்ம்மை வருங்கொலோ விதியுரை வழமோ
பழியறச் சீர் சொல் பவர்களை சரிதர் பகர்முக மனின்முறை பிறழார்
பரமனே யெனவோர் சரிதர்பல் னாண்பு பறையடித் திடினுமென் பயன்பின்
றழவுசங் காரென் னிதையோ திமீ சதானந்த நீர்நிறைத் துயர்மா
தவர்கார் மனாம்பு ய்க்கொடு தெளிந்து சத்துவி சாகிரு தஞ்சார்
தொழுவதத் தியான வரதடத் துறைநி தோயல்பல் வலத்தெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே (௪௮)

நின்னுடை யன்னை கைம்மையென் றுண்மை நிகழ்த்தாமண் டனர்க்கெதி ராக
நினதுதாய் வித்தென் றுரைத்தில தோவந் தெறியென விதுத்தன ரிவந்த
மன்னையா ரியையாப் பிதாசிவ குருவர மவர்வயிற் சிவன்பிறத் தனனா
மறைவது கார்த புராணமாஞ் சரித ரனப்பறப் புறட்டினர் பயனின்
நின்னசங் கார்பின் னுணந்தா முதபு நிதசிவ பதம்வர்ப் பாத்தி
வினிலெழீஇத் தைரி யக்கொளு கொம்புற் றென்மணப் பந்தரிற் கிளைத்துத்
துன்னுமா சந்தே ரன்பெனுங் கொடிகற் றுப்பலக் தருகெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௪௯)

வாய்மைதாங் கூற வீண்சொல்சங் காரை மண்டனர் வெகுண்டெனக் கவ்வாய்
மடுத்திடப் பட்ட தோவெனுங் கருத்தாற் சராபிதா வென்றனர் வாய்மை
யாய்மைவிட் டிதுகன் வெண்மையே பொன்மை யன்றென விளம்புசங் கார்பின்
னவிர்சந்தி கரல மலர்ந்துவண் சுருகி ரெத்தலா திட்டிற் மாகித்
தாய்மையார் பிரேம பிரமரா பிராம சத்துவா சனுவின்க் கச்சீர்
சார்த்துபோ கீந்தரா பரணவொண் சுமன சகலபு சிதசிவா லிங்கத்
துயர்ப்ப் பதமல் லிகாச்சுன லிங்கக் தொழுவலென் றமைத்துணைத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே. (௫௦)

சக்கரர் பிரமமொன்றதே நித்தஞ் சார்தரு மனோநியஞ் ஞானத்
தான்மறைப் புற்றாக் கிப்பியில் வெள்ளி தகவிரிந் துவகெலார் தானாய்ப்
பொக்கொளி செய்யும் பிரமஞ் ஞந்தாற் பொன்றவஞ் ஞானமிப் பவஞ்சப்
புகலொரீஇப் பிறப்பற் நிலங்குதா னாதல் புகன்முத்தி யென்றுவா துரையுச்
சக்கரர் முதல்வ வனப்பிலி வேத சானவன் பருக்கருள் வடிவ
சச்சிதா னந்த முச்சக பால தாண்டவ சடிசிவ யோகர்
துங்கமா தியேய சம்புவென் னமநின் றுணையடிச் சாகெனத் துதித்தார்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(100)

பிரமமொன் றேறித் தியம்பிறி தொன் றும் பேச்சிலை யென்றன ரின்றேந்
பிறக்கிடா வுண்டே லழிந்திடா வுண்மை பெருமறை சிவாக்மா திகண்முப்
பொருளுண்மை யுணர்த்த வறியினு மேகம் புகல்வதொவ் வாநெனு முணர்ச்சி
புனிதநின் னருளி னன்றியுண் டாக்கொல் புகன்மவச் சக்கர ருன்பே
ரருளினித் தியனெண் குணன்புர கரன்சி வாபதி யாதியில் லறத்தா
னன்பர்செம் மனத்தன் மானையகா ரியலோ காதிதன் றுண்டவன் சடேசன்
றுரியனுக் காகென் னமவெனப் பராய்மெய் துணரிந்துணைப் பணிந்திட வளித்தாய்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(101)

இயம்பரும் பிரம மவித்தையான் மறைந்த தென்றுரை பாதக வலிமுற்
றிரித்தருள் புரியப் பெற்றதக் கார்முன் னிகழ்ச்சியுந் திகழ்த்தியாக் கிடைவ
கயந்தரா டொறுமென் னுதரமோம் புதற்கே நலிபொரு ணசையுந் து யத்தோ
கண்ணுபற் பலரைக் கருதிவீ ணை நூற்றிசை கருந்திரிந் துழன்றென்
பயன்செய்நின் பூசை யறிகிலே னையுந் பரவுசர் வாந்தரீ யாயிப்
பண்பினற் புரக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன் பண்டுசெய் தவத்தினு லென்னார்
சுயம்பிர காச சொரூபனே நாயேன் றுரிசறுத் தருண்மது ரேச
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(102)

தன்னொளி யாலெப் பொருளுமெஞ் ஞான்றக் தான்வினக் குவதலான் மறைப்புட்
சருவஞ்ஞ தாதி யெண்ணுணப் பிரமஞ் சாகுமோ வலித்தையுண் மறைந்து
பின்னுபு கிடப்ப தாவியே யதையே பிரமமென் றெழுபச ஞானப்
பெருமிதஞ் சிவஞ் ஞத்தையோர் காலும் பிறக்கிடா தகம்பிர மக்கோ
ளின்னிலை யாரதென் றுணர்ந்துகக் கரரோ ரிரவிமுற் றிருளிரித் திலங்கு
மிரவியல் கோடி யொளியவோ ரெளிய னிருளிரித் தருந்திலை யெந்தாய்
துன்னிரு ளறநீ தோன்றலே போதுந் தேரன்றலே யென்றுபின் றுதித்தார்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரணே.

(103)

பிரமமொன் நிப்பி வெள்ளிபோற் பலஞ்சு பேதமா விரிந்தது பிராந்தி
பேசின்மெய்யலவென் நன்றிரு நிறமோர் பெற்றியால் வெள்ளியென் பிராந்தி
மருவலா முருவொத் தொன்றிஞென் நல்லால் வன்கபல வாமய லுருதோர்
மாண்பிச மம்பல் வடிவல கிலாப்ப வஞ்சமாத் தோன்றுமென் பதுவீ
ஹாரையெனத் துணிசங் காரணங் கோகஞ் சாதகஞ் சகோரமொண் கமல
வோடைவெங் கதிரோன் முகின்மதி கலாநா டொழும்விழை வுறவினென் னுள்ளஞ்.
சுருதிநா யகனே பசுபதே நின்றாட் கிணையையே விழையெனத் துதித்தார்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (100)

ஒன்றெனிற பிராந்தி யுற்றதப் பரமா முதற்கஞ்சி யதற்குவே றுளதென்
றுரைத்திடி லேக வாதப்பாழ் நியம மொழிந்திடு மதுவிவ காரத்.
தென்றிடிற் பரமன் றென்றிலா விடத்தல் தெய்துரு தித்தனை யிடர்ப்பட்
டிசைப்பதே னிசைத்து நிலையுரு தெனச்சங் கார்பெரு நீரிலீர்ப் புண்டோன்
சென்றிடு பதிகன் மழைநனை வோன திதிவறி யவன்றமத் தினைவோன்
சீதீழ் டிதன்கோந் டின்னிழன் மனையில் லறவன்றார் மிகன்சுடர் தீயைத்.
துன்றுற விழைதல் போற்சிவ பதத்திற் றோய்தியென் மனமெனத் துதித்தார்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (101)

ஏகமே யெனவல் லுகம்பினிற் பற்றி யிடருற்று மதிதமாம் பிரம
யிருண்மறைப் புற்ற தென்றுப்ா தகஞ்சார்ந்தேகவா தத்தினை யிறுத்த
லாகமா யிருனொன் றுடனிரண் டாக்கி யலக்கனார் கலக்கம்விட் டருட்சார்
படுத்தசங் கார்தன் டீசமு சிகள்கு லாக்கனை லதைநி விரிபல்.
சாணையங் கோலம் பசாசந்தன் பரிநீ டருவுத திகளைச்சார்ந் தாங்குன்
ருளிலென் மனஞ்சார்ந் திருக்குமெய் யன்பே தருகென வருளிய தலைவ
சோகமுற் றொழித்தென் றுகமுற் றாரித்துத் தூய்தருள் கூடல்வாழ் சுடரே
தொழிற்குட் றுத் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (102)

இ பல்பதாப் பாச நீக்கமார் பிரம யிருண் மறைப் புறுவதெங் கந்தோ
வியல்பதாப் பாச பந்தமார் சீனர்க் கிசைத்ததை யதன்றலை யேற்றிச்
செயலில்கி வரன்மா சிவபர மான்மாத் திகழ்த்தவுஞ் சுருதியொன் றென்றே
செப்புசங் கார்பி னன்பபுஞ் சிசுவைத் திருந்துமன் பென் னுமர தாலின்
ஹயலுன் பாவ னாபரி யங்கத் துய்த்துக்கண் னீர்முழுக் குபுநீர்
றுடன்மணிக் காப்பு முருற்றிலின் மலத்து கடுத்துவாக் காயசங்கினிலுன்
றுயிர்சரி தாழு தார்த்தியோம் புலனென் றுதிக்கினி தருண்மறு பேச
தொழிற்குறுத் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (103)

புதிபசு பாச நித்திய மேயெய் பாங்கினும் விளக்குப நிதம்
பலவுள வலித்தை யாவரிப் புரையு பநிடம்புற் கலபா மேயா
மிதுரிச மெனத்தேர் சங்கரர் மார்க்கத் தியங்கித்தேய் செருப்புற் கூர்ச்ச
மீசரின் மேனிக் கினிதபி டேக மிரங்குவாய் நிறைந்தக் ருமிழ்தல்
புதியவை வேத்தி யஞ்சிறி தெஞ்சப் புசித்தவூன் கவளமா கின்ற
புனிதமெய் யன்ப சிரேட்டா கின்றார் புனமடு வனசரர் பரம
துதிதரு பத்தி யாதுசெய் யாதென் னுதிதா மதிதருந் தூய
தொழிந்தறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(கா ௩)

தித்தினி லசித்தாஞ் செகம்விரிந் துளதாச் செப்பிமிச் சிற்பரத் தினுக்கத்
தீவந்த விலர்த்த மாவுள தென்றச் செப்பிரிந் தம்மென நிகழ்ப்
பித்துரைஇச் சுவேதாச் சுவதாஞ் சிவையே பிருகச்சா பாலவகை வலியம்
புறைய மீசா வாசிய மாதி பேசுமெ யோர்கிலார் மயங்க
வைத்தசக் கரர்நின் மெல்லடி மறவி வல்லுரத் துடைத்தல் வன்கதிலை
மலேமுய வகன்மீ துறச்சரர் முடிகண் மருவன்முற் கடுஞ்செயற் றுணப
சுத்தமெல் லடிக்கண் மனமெனு மலர்ப்பா னைகொன றருமெனத் துறித்தா
தொழிந்தறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(கா ௪)

இருளினுன் மறைப்புண் டசித்துல காரு மிதுபா மாபிரு ணீங்கி
யினிதுதா னேதா னுயிருந் திடல்பெ ரின்பமாம் வாழ்மற் றிதுவே
தெருளின் ணன் டனரை வேன்றதாஞ் சரிதர் செப்புல தொப்புல தெவ்வ
தொழித் தருஞ்சார்ந் தலையசங் கருண் றிருத்தொண்டர்க் காணின் மயம் கூற்று
மிரிப்பு மா புதைக்கு வெருண் டமையவர்வந் தினறஞ்சுபு முடிமணிச் சடர்க்
புலிவசுதீ ராஞ்சு னஞ்செய்வர் முக்தி யின்பமா பிறகுநத் தழுவுந்
துரியரின் றெண்டாக் கரியதே தென்று அறிக்குமா றருண்மது ரெச
தொழிந்தறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(கா ௫)

மண்டனார் தமைவென் றகம்பிர மக்கொண் மதநிந் தி மகிழ்ந்தன ராமரின்
மணையவர் வினாவுந் கிறையின் றித் தவணை வழுக்கென வெண்டன ராமர
வண்டவா துமிபின் வென்றன ராமிய வுரையென்னு மலையசங் கருப
வுலகெலா மனிக் குந் தலைமகின் பாற்றே யுலகியா றெருவென ருஞ்சங்
கொண்டிடா தெளியென் பிறைபொறுத் தென்று கோண்டருந் புரிகெனத் துறித்தா
கூடல்வாழ் மூதலே யேடல் ரிதழிக் கோமாத் தாமவான் குடினா
துண்டவெண் பிறைசேர் வேணியெம் பெருக தொண்டனென் னுரிசுநத் தருளாய்
தொழிந்தறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே.

(கா ௬)

சென்றுசங் கரர்மண் டனர்மனை புசன்ற சித்தச னுற்பெரு வாத்த
செயநமக் கந்து ஓணர்விலை யேயென் செய்துமென் றெங்கணூர் திரிந்து
நன்றுண ராக்கா முகர்செயல் பிடித்தி ராசபத் தினிகணூற் றுவரை
நவையுறப் புணர்ந்தே யுணர்ந்துவென் றகந்தை மண்ணியு மனையர்நின் னருளான்
மன்றபல் விதவா னந்தரித் தியக்கண் மழைபுள கிதமுதல் வயக்கு
மாண்சிவ போக நிலையதாய் மோக்க வாஞ்சையர் சூழ்வதாய்ச் சிவமே
துன்றுபா வினையே சரணென வடைந்தேன் னுரிசினே னெனூர்துதித் தளித்தாய்
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (கௌ)

கியவென் சொல்கே னமரக வேந்த னாவிக் குடல்புகூஉத் தம்மெய்க்
கரண்புரீஇக் காப்பச் சீடரை நிறுவி யரசபன் னிகளுட னெருவா
துய்யலில் காமத் தழூந்தியவ் ஷடநீ யுற்றதோர்த் திடப்புகுஞ் சீட
ருணர்த்துமக் குறிப்பு முணர்வறுவிருந்தா ருத்தகு சங்கரா பின்னாண்
மையணி களநின் றிருவடித் தோழம் வசித்தன வரதமின் பமுதம்
வழங்குந் தருமப் பயனதா யொன்றாய் வயங்குமென் பத்தியாம் பசுவைத்
துய்யனர் தனரா வணம்புரத் தருவென் னுதிக்கருண் மதுரைநா யகனே
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (கௌ)

அரசபன் னிகளைப் புணர்ந்தார் கான்மெ யக்கியுற் றெரியவு மறியா
தடுத்தவ ருணர்த்து குறிப்புமோ ராம லக்கக்கன் வெந்தழி யாவதி
விரைபணி மையிற்றத் துவமசி சீடர் விளம்பிட வையமேற் குநர்போன்
மேற்றெளிந் தரச னுடலொரீஇத் தமது வேகுமெய்ப் புருந்தசங் கரரைப்
பரசிவ னெனவே பரிபவ மயர்ந்து பகர்பவர்க் கினியறை வதையென்
பசுத்துவங் களங்கஞ் சடத்துவங் குடிஸப் படர்ச்சியென் பாலுறி னனைய
துரிசின்மா மதியோற் கோடிபெஷ் றிறைஞ்சித் துதித்தன மனையசங் கரரே
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (கௌ)

அமரக ணுடல்புக் கிடையறாக் காமத் தழூந்திய துலகெலா மறிய
வமரக மெனவேர் மதன ணால் செய்தா ரக்கியி லெரியுடற் புருந்து
நி.பிரோனா தினேந்து நராரியைத் தொழமுன் னின்றது கைப்பற்றித் தூக்கு
நிலையினக் கராவ லம்பமென் னுதியா னிகழ்வுறக் காட்டுசங் கரர்பி
னமிதந் பலதன் பிரசன்ன மூர்த்தி யரசசே கரணசு ததீத
னும்பசு பதியென் மனத்தில் வீற்றிருத்த லாலகம் புறத்தொண்டாற் றிடநான்
சுமுகனாய்ச் சொலப னாகின்ற னென்று துதிக்கிட வருள்புரி தூய
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரணே. (எம்)

உடராம் பதம பா தராத் திகழுந் சிந்தைவா சினையினால் வேந்தன்
 நேவியர்ப் புணர்த நீமைமென் நிதமே செப்பவும் பிரமஞா னிகட்டுக்
 கேடுரு விதிரி டேதமு மின்றெங் கினர்துற லீனமின் நென்றே
 கினத்துபு காமப் படுகுழி யாழ்ந்தெக் கேடுஞ்செய் வாரகம் பிரம
 தோடொன் நெவர்க்கும் விளக்குசங் கரர்பின் சுபுத்திமான் வணக்கவி லன்பாந்
 தூயநான் பூட்டித் தியானபா ணத்தாற் றொடர்பவப் பகையறுத் திந்து
 சூடவின் புடனித் தியவருட் செல்வந் தோய்கின்ற னருள்கெனத் துதித்தார்
 சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(எக)

சுகமய லுற்றூர்க் கலதகம் பிரமச் சார்பினர் பிரமகத் தியாதி
 சாற்றரும் பவம்பல் கோடிசெய் யினுமென் றுழ்வுறார் கண்ணனாய்ச் சியரை
 மிகவிழைஇக் கலந்தும் வெறுக்கப்பட் டிலன்முன் விச்சுவ ரூபனைக் கொன்ற
 வேந்தன் துரோமத் தினையும்வீழ்த் திலதவ் வேதியப் பதியென்றா றதுபின்
 நகுபரி காரத் தழிந்ததோர் கிலர்கொல் சங்கரர் பின்பெவர் தமமாய்
 சம்புதா னிதிபா வஞஞ்சனத் தாலீ சன்றிரு மந்தரசா தகத்தாற்
 சுதமுறக் காண்பா ரவர்கிரு தார்த்த ரெனத்துதித் தின்னரு டோய்த்தார்.
 சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(எஉ)

இத்திர னசுரர்க் கஞ்சியே துறப்ப வெண்ணின னுசைமுற் றிரித்தன்
 நென்னுமெய் யுணர்பொன் னரசிய னிலைத்தற் கிசைத்தகா லோசித நிலைத்தா
 மந்தனான் முதற்பல் பந்தது லுலகெ லாமயக் கற்றற்போ தாதா
 வமரக மதனான் மங்கையர் கலப்பே யரியபே ரின்பென வறைந்தார்
 நந்தகம் பிரமக் கோட்பிணிப் பெதுதா னவிற்றிடா தனையசங் கரர்பி
 னன்னெஞ்ச மேசே தரன்களி ருயு கணுகொணைத் திருவடி நளினன்
 தொந்தமின் மோக்கம் வினோநில மனதையே தொழுவிறைந் தடைகெனத் துதித்தார்
 சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(எங)

பழுதிது வென்ற பதமபா தரையோம் படுத்தவோ தியபல விருக்கப்
 பரவுகா மாரி யஞ்சமோ மதற்கப் படிநமக் கின்றென வேகித்
 தழுவுமின் பழுந்தித் தம்மெய்தீப் பட்ட தாமுமோ ராதுதஞ் சீடர்
 சமிஞ்ஞையோ ராது தத்துவ மசிச்சொற் சார்பினோந் தகன்ற சங்கரர்பின்
 முழுமுதற் பாரின் னடிக்கம லங்கண் மூடனே னுனத்தி னுசாதி
 முடையழித் தருண்மா மணங்கமழ்ந் திலங்கி முதற்கா வருள்கென மொழிந்தார்
 துழவமாற் கரியாய் நின்னருட் பெருமை சொல்வதென் கூடல்வாழ் சுடரே
 சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(எட)

இருவனைத் தொடர்ந்து செம்மலையெழுந்த லிங்கை லேமடங் தையர்ச்சிசர்க்
தின்பமார் துறியும் பழுதிய யுகத் தின் பொருட் டான்றவ ரொழுங்க
மரபுகாந் தயலோ ருடம்பினுர் கலவி வகையின் துணர்வலென் துரைத்து
மறுத்திடப் பதம பாதரென் செய்வர் மாணவர் மறுத்திவ ரவர்தம்
விரதமாண் புண்மை யுணர்வர்கே லவர்கூம் வினம்பலென் னனையசங் கரர்பின்
பிடைபிவர் பரம விசித்திர கமண வேகவின் கிதக்கவென் மணமாந்
தூகநிற் கிதமேயிவந்தருள் கொன்று துதிதர மதிதருஞ் சூய
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தர சந்தர்சே கரனே.

(எரு)

மண்டனார் மனையை வென்றவென் சுமழ்ப்பே வாணியா மனையனா வணங்கி
வயம்பெற வருள்கென் திர்த்துவெண் றெற்றவ் வரம்பெறு சரிதமே வயர்குங்
கண்டனங் கலியின் வண்ணமென் துலங்க நழறிட மங்கையர் கலவிக்
கடற்பழிந் தாகுழ் வலியினு லெழுசங் கரரெவ னுளத்தடஞ் சிவன்றன்
விண்டலத் தன்பு முகிள்பெயா னந்த வெந் தாநா னிறைவுறு மவன்றன்
வினைப்பவப் பயிர்கண் முழுதுந் பயனே யினைத்தமும் துறுமெனத் துதித்தார்
துண்டவெண் டிங்கன் கங்கை-ன் கொன்றை துதைத்தருள் விளக்குசெஞ் சூட
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தர சந்தர்சே கரனே.

(எக)

மண்டனார் மனையா ரிவையச்சா ரச்ச வதத்துவி புரிந்து வின் மதநூல்
வாதிவ்வென் தவனை நிறைஉமிடத் தமரும் வரம்பெறிது மண்டனார் துறவு
கொண்டபின் பதியை யிழந்தமங் கையரிற் கொலத்தா பதரியே பேமேற்
கொளுமவ டனைச்சங் கார்த்தி வியதாக் கருமாண் பழகிதே யவர்கின்
வண்ணையடியே விரகினிக் போலென் மனையினுச் செபதியா னுதி
வகையுரிது மோகித் தினைகின் தருண் வதங்கியின் பருள்கென் வழுத்தித்
தொண்டிதை நிலைமை விளக்கினர் மதுரை துலங்கவீற் நிருத்தருள் சுடரே
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தர சந்தர்சே கரனே.

(எஎ)

கீடர்பற் பலருட் பதமபா தரைமுற் நிகழ்ப்பன் னாட்கொள்சங் கரர்பின்
கிறப்பமண் டனர்க்கொண் றொதம்பா டியக்குச் செயல்பப் பாதருட் புழுங்க
னாயே னையர்ொட் வையுனொட் கார்புண் னயப்புணர்ந் திரிந்,ணர் பாதர்
நணியமற் தவரும் விதற்பித்தா ரிவையு னன்குணர் வாருண்மை தெனியர்
கூடுசங் கரரின் பணியணி பயின் து கோதகன் நிதங்குபெற் தமைந்து
ருளுயி மென் னுளத்தை வரணை மதனூற் குலப்புது வதுவெணக் கொன்றை
ருடிய பரம கோடியென் தன்பிற் துதித்திட விதித்தருள் சுரேச
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தர சந்தர்சே கரனே.

(எஅ)

அகம்பா மதம்க் கசம்படி யாதில் வவனிமுற் றூர்வமுற் றோடி
யகந்தைதாம விளக்க லன்றியுஞ் சீட ராயினோர் பலருமய் வாழிச்
சகம்பட நூல்பற் பலசெய ளூதகித் தாமுஞ்செ யிடையற ஆக்கஞ்
சாற்றரி தந்தோ வனையசங் கரருன் றானடி யவர்மன மலர்சார்
மிதும்பரி சயத்ன நனி யிரு துனத்து வெம்மறல் கன்மலே மார்பில்
வினையினி லுதைத்த னுனையுனி வருந்து வினையினேன் கட்டுகெதிர் காட்டிற்
சுநம்பெற வருடி யிதஞ்செய்வல் சம்போ துணைந்தருள் கென்றுபின் னுதித்தார்
சுநர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௪௯)

தாய்தக னமுந்தாஞ் செயலிழை இ மகத்தீத் தரவினாப் த் தராமையி னவ்வூர்த்
தருமனை முழுது மயானமா கெனப்பல் சாபந்த் தப்பின மயான
மீயிடச் சுமப்பா ரின்மையா லெரியவ் வீட்டில்வைத் தச்செயன் முடித்த
வீரமுஞ் சிவன்சங் காரொணும் பொய்க்கோள் விளக்கலை மறைத்திலர் சுரித
ராயசங் கரர்மேற் பிறக்குமென் மனக்க லகெக்கலி னடிக்கவே முறையி
னலர்ச்சய னந்தன் டளிகளவே திகைமுன் னநித்துப்பின் வெற்பமர்ந் தைய
துயமெல் லடிசன் பழக்கினை யெனப்பின் னுதித்துண்மை துலக்கினர் சுருண
சுநர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௫௦)

சுமப்தா தியாற் புதத்தினு மதிகஞ் சங்கரர்க் கறையவேட் டொருசேய்
தனையுயிர்ப் பித்தல் கராங்குனிர் சுரமோ சனமுதற் பலவுரை தந்தார்
வெம்புந்தி யிடமெய் வேவதோ ராமை மேலெழ வெொணுமைவெந் நோயின்
லிரணஞ்செந் நீர்தோய் தாடைதூர் நூற்றம் வீசன்முன் விசேடமும் புகண்ருர்
நம்புந்தன் மையதே தனையசங் கரரெந் நாதின் பூசனை தியான
நமத்தன்சீர் கேட்ட றரிசனந் துதிமுன் னயந்துசெய் பவனெவ னவனே
துன்பந்தீர் சிவன் முத்தரு மென்று துதித்தாய வருண்மது ரேச
சுநர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௫௧)

வாதிடை வேறற் குணர்வல மாயு மகிபர்பற் பலருடன் சேறல்
வயப்பயங் காட்டற் கன்றியா தோதம் வழிப்படார் தமைநர வரியாற்
காதுவித் திடலெம் முறையிது போற்பல் கரிசேலாஞ் சுரிதர்ந் கனமாக்
கரையினு மோர்வர் பெரியர்சங் கரர்பின் கவின்விடை பாணமிர் தங்கி
பாதிமெய் பாரி கேழுன்முன் னுருவம் பரித்தமா னின்பத மலர்க்கட்
பதுமயிட் லெனோம் புதன் முதன் மகிமைப் பண்புபெற் றனனுமா பதிரின்
துதியருச் சனையே கதியெனத் துணர்ந்து துதித்தனர் சுடல்வாழ் சுடரே
சுநர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தர்சே கரனே.

(௫௨)

சிதம்பரம் தனி ல்யோ குந் திச்சிவ கங்கா தீர்த்தமுண் டாக்கினர் காஞ்சித்
தேவிமுன் காம யந்திரஞ் சேடன் சிலைத்தன கலாயந்தி ராதி
விதம்பல புரிந்தா ரென்றன ரவற்றின் விளக்கங்கண் டப்புரா ணங்கள்
விளக்குமெய் யவையு மகம்பிர மக்கோள் விருத்தமென் பதுமுணர் கிலரற்
புதம்புகல் சரிதர் பிறப்பிறப் பலக்கட் புங்கவ் ராற்றிடு சுசுமம்
போந்திடா தைய மின்றவை யிலாத புராரியைப் போற்றுக ரேபச்
சுதந்தரன் வீழ்ம் பெறுவரென் றிறைஞ்சித் துதித்தன ரனையசக் கரர்பின்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரசே கரனே

(௮௨)

சங்கரா லீல கண்டனாச் சார்ந்தா தமதுகோட் கேவலாத் துவிதஞ்
சாற்றுபு சிவாத்தா விதமறுத் தொருமை தாங்கொடு டட்டன ரென்ற
ரங்கவ மதிப்பா னாராரியை யேவி யதுதிரிந் தாற்றிடர்க் கஞ்சி
யவரடி பணிந்து தீக்கைபெற் றுய்ந்த வருட்கதை கேட்டிலர் சரிதர்
மங்கன மலைமான் மணானீ குடும்பி மற்றுங்கள் கைக்கரி யக்கோர்
வனிதைவேண் டும்மென் புத்திகன் னிகையை வழங்குவன் மணந்துள மனையிற்
துங்கமார் தரவிற் றிருந்தருள் கென்று துதித்தன ரனையசக் கரர்பின்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரசே கரனே.

(௮௩)

மண்டனார் பாற்றங் கோணிலை விவரம் வயங்குமா ரென்றென்றே வழங்கி
மறுத்தன ரவர்கோள் சங்கர ரென்ற வழுப்பொதி சரித்திரர் நீல
கண்டர்பாற் சிவாத்தா விதமறுத் தொருமை கண்டன ரென்றெரு சொல்லாற்
கழறிந்றே வஞ்சக் கருத்தினே விரித்துக் காட்டெம் சங்கர ரிந்து
கொண்டசே கரநான் கடன்மதிப் பரஞ்சார் குதல்வன வேட்டங்கட் கமலக்
கொடைசெய லாற்றே னுணவணி துதிப்புக் கொண்டெனப் பூசிப்ப தெவனாற்
கொண்டனே னெளிமை கண்டு ஐயபென் றுரிசறுத் தருள்கெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரசே கரனே.

(௮௪)

சாத்தமா மதத்தைத் கடிந்திட முயன்றச் சத்திகோ பத்தினால் வருந்தி
சவுந்தரி யலக ரித்துதி செய்தார் சங்கர ரென்றவிச் சரித
சாத்தமா லீல கண்டர் பாற் சிவதீக் காதிபே றுற்றதை யவிரி
வானந்த லகரி சிவபுகல் காதி யன்புதால் சொற்றதை யறையார்
தீர்த்தசக் கரர்பின் சிவைபதே பூசைத் திரவியஞ் சேர்த்தென்மா வனமோக்
திருவிலே னிருந்து மடிமுடி யவருந் தெரிந்தில ரவைதெரிந் தடியேன்
சோத்தருசெய் தெங்ஙன் பூசிப்ப னீயே துலங்கியேற் றருள்கெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரசே கரனே.

(௮௫)

ஊகமே பிடித்துக் சகசடம் பரசித் திடையுறு மென்றலொவ் வாடுதன்
றியம்புற நீல கண்டர்சங் கராசித் திடையசித் திசித்திடைக் சிந்துண்
டாகலாஞ் சிலம்பி தூலுங் கோமயக்கீ டங்கனும் போலென வறைந்த
தாயொரு சரித ரிசைக்கின்ற ருவமித் தவற்றினுள் ளீடறிந் திவர்பின்
பாகசங் கரர்நிற் கசனமோ கரனம் பணிபணி துவிவத மூர்சி
பழவிடை யிவற்றின் வேண்டலே தென்க்குன் பதம்புயத் தன்பொன் றே பரவிச்
சோகற வேண்டற் பாலதிங் கதுவே துணையருள் கெனத்துநித் தனராத்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௮௭)

சிலம்பியி னுடம்பே தூற்குபா தானஞ் சீவனஞ் சித்தந னிரித்த
திசுழ்பசு மயம்பு புழுவுடம் பலதூட் சித்தினைத் தங்கிடா திதனு
னலந்தரு சித்திற் சடமுற லாதி நவில்வது பழுதெனச் சைவ
நன்னெறி சார்ந்தோர் சங்கரர் சாம்ப நாலையிற் குரம்புசெ யாற்றல்
பிலம்பு வந்த கிரியினே யழுத்தல் பிரமனைக் கடத்தலெந் குநிதெந்
பேசுரின் பூசை துதிநியா னஞ்செய் பேறுண்டென் றிறைஞ்சிமும் மலச்சார்
தொல்கிடாப் பசுவே தாமெனும் வாய்மை துலக்கவு மயக்கரூர் சரிதர்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௮௮)

அரத்தத் த்ருதலோர் குமுற நீல கண்டராண் டமர்ந்தன றென்ற
ரவரூட் சரித மறிநதிலா துணியிற் தறைந்தது முழுப் பெ ராய்மைய னாக்தம்
விரத்ததை மறவா விளக்கமே யிருவர் மேலினிப் போந்தருந் கால
வேறறுமை யுச்செய்த் துரைத்துமென் பயிடு விரங்கிவ ர்ணயசங் கரர்பின்
வரத்தது வங்கள் கடந்தநீ திண்கல் வன்னிலை மெய்துநிரா துக்கின்
மகிழ்ச்சியிற் குறுதி நமதுதி தியான வாகயி னதனுணையிலே நன்னகா
தூதத்து வம்மே தருவின ி துடனே தொடங்கியும் குவலெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(௮௯)

வாதிடைத் தோற்று வபிநவ ருத்தர் மனுமுறை யேவவாற் றுமன்
மடங்கிற்று மேற்சங் கர்பல சபையில் வலிந்துபற் பலபுல வோர்க்குத்
தீதவ மான யேபுரீஇக் கல்விச் செருக்குடன் றிரிந்தபா தகங்க
மர்ந்திட முண்ணே யேவலெந் தனராஞ் செம்புண்ணீர் நோயுங்கொண் டனராத்
தாத்சொல் சரித மழகிதே யனைய சங்கரர் புலன்கணீத் தொருமை
சார்ந்திடற் கசத்தன் றுடலை வணங்கல் சரித்திர முரைத்தலென் மனத்தாத்
சோதிமா மேனி சேவித்தல் புரிவன் றெண்டனேற் கருன்கெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசேகரனே.

(௯௦)

மூலமே யிரத்தல் காலச்செல் துகிலு முடைப்பட வருந்திப்பன் மஞ்ஞ
முயன்றுத் தீராம லகம்பரத் துணையு மோசமாய் வைத்திய பதியை
யேலுமா துதித்தல் தேவனென் றுணர்ந்தே வினாக்கொல் வித்தொழித் தனரா
மிறுகவா ணவத்தாற் பிடிப்புந் டபசுவா மிவாசிவ னென்றனர் சரிதர்
சாலவா நகையே யனையசங் கரர்பின் சுந்திர சேகர வெனெழுந்
சாரிரு னாருளா லிரிந்தமெய்ஞ் ஞானஞ் சார்ந்தது மோக்கபாத் திரமாஞ்
சூலவேற் கரகின் நிருவடி மலரே தொழுகின்றே னென்றுணைத் துதித்தார்
தொழ்த்து கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(30-5)

என்னையிங் வித்தை தானேதா னுகி யிருந்தலே முததியென் றெவர்க்கு
மிசைத்தசங் கரரீற் றரியப னுகி யெவருஞ்சூழ் தாவிடையிவாந்தே
துணைநின் கயிலைக் கெனனவா லால சுந்தார் தமினுமெற் சொலுமாற்
சூழலிற் பட் றொத்தா ரவந்தமிழ் மறைமீற் சொன்னவா நிவருமெங் கேனும்
பன்னினை ரோவக் சக்கர செனெழுந் பற்றகந் தாதுகரின் னோக்கார்
பாவின நின்மான் மிபவரு னாமுதே பாணிக்கின் றேனையிப் பவத்தே
தொன்ன மலிட னித்தான் கென்றுவேண் டினரித் தூப்தமெழுந் னிலைமயிற் துலக்துந்
தொழ்த்து கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(30-6)

சுந்தர் மலேக் கெதுவார் துணையிற் றத்தாத்தி ரோய்மொ கததாற்
தருமநி வினப லிவகலெ ய் யின்க்கி தம்பர குஞ்சு பதஞ்சேர்த்
தவஞ் சினராக் கயிலைசென் றதுதன் பாவருத் தாபத்தி விசந்த
மயவுடல் கயிலை சென்றது சமாதிக் கவனியி டையில யென்றோ
விஞ்சிதற் புதமெ யனையசங் கரர்பின் னென்மன மிந்துசே கரனல
லெழிலினை பெழிலிக் சுந்தர நாந னி மாகுல பதமினை யடிக்கீழ்த்
துங்கவின் புற்றெஞ் ஞான்றுவாய் கென்று துதித்தத்தன் னிலையாக் கினரார்
தொழ்த்து கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(30-7)

ஒருவர்னன் கயிலை சென்றன ரெனவே ரெருவர்கா ஞ்ஞியினிற் கா மாட்டி
யுயர்தனிக் குன்னவ் வுடல் துதைப் புற்றூக் குபசரிப் புறுகின்ற தென்று
நிருவரு முயர்வே சொலவந்தா ருண்மை பேற்பிற ழாதிவ்வன் பிறரு
மில்புகழ் சொலவந் துரைத்தி மாநி யின்னன பொய்யெனத் தெளிந்தா
ருரைசெய்சங் கரர்பின் பற்களுஞ் சிவன்சீ ருரைப்பதே தாலு மற் றவற்காண்
புறுவவே கண்கள் பூசனைத் திருத்தொண் டென்றுவ கரக்கொஞ் ஞான்றுந்
துரிசற நினைப்போன் முத்தனே யென்று துதிக்குமா றருண்மது ரேச
தொழ்த்து கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

(30-8)

* ஆதி என்னதால் துர்பாக்கியம், துக்கம் துர்வகத்தகளுங்கொண்ட, இவை அங்குலோபத்துள்ளன.

பொய்யெலாந் தந்து புனைந்தவிச் சரிதர் புகழ்மிச் சங்கர சரிதம்
புகல்பவர் கேட்போர் பயனிலை யெனலே போதுமெவ் வெவர்க்குமீ தொக்கு
மையமுன் றுமே கொண்டிகம் புந்வே றிடுத்துரைஇப் பின்பய னறைந்தா
ரதனைநோக் குரவோ ருண்மைதேர் குவர்மே லறைவதென் னின்னினி யமைக
வுய்யுன் னெதிரா னினியசக் கரர்பி னுமாபதே யதிமிரு தாளகி
ஞெண்பத மென்னெஞ் சதிகடி னம்மென் றுன்னலே பன்மலே யுறைவுத்
துய்யுன் பழக்க மேயென துளத்துந் துலங்கவீந் திருத்தரு னென்றார்
தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே காரணே.

(கூரு)

விழுந்தவ ரெழுந்துப் பிடவிடா தழுத்து வெய்யபாழ்க் கிடங்கெனப் பெரியோர்
விளம்பகம் பிரமத் தழுத்துசங் கரரின் வினாமலர்த் தாட்டுணை பற்றி
யெழுந்தென துளமா மதகரி யினையீர்த் தின்னரு ளங்குசத் துன்ற
னென்னுமா ளானத் தன்பெனு நிகனத் தின்சிவ ஞானயத் திராஞ்சேர்த்
துழுந்துருள் பொழுது மசைவற யாத்த லுன்பா மெனத்துதித் துய்ந்தா
ருதுமுனம் புரிந்த பெருந்தவப் பயனே யுறுகணித் தருள்வதுன் றெழிலே
றெழுந்தவம் புரியே னுயினு மெளியேன் றுரிசுதுத் தருளனின் கடனே
தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே காரணே.

(கூகூ)

பரமவென் மனமா மதப்பெருந் களிது பவஞ்சக் குழலிலுலாய் விடயப்
பாழுணை நிறைத்துக் களித்துமேன் மேற்செய் பவமற நயத்தினு லன்பென்
றுரைகயிற் றாந்துன் ளரிஸ்ப்பதத் தசையா துறைந்திட வருங்கென வுரைத்தே
யுபந்திட வளித்தாய் சங்கரர்க் கெந்தா யுரனிலாச் சிறியனென் செய்கோ
சரணின் சரணே யொழிவிலாப் பவஞ்சச் சார்புமுற் றெழியவே காந்தச்
சார்புரீஇச் சுத்தாத் துவிதகிக் தாந்த சைவமே மெய்யென விளங்குந்
துருவமெய்ஞ் ஞானத்தெளிவுபெற் றுய்வான் றெண்டனேற் கருஞ்ஞா ஞானதோ
தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே காரணே.

(கூகூ)

சங்கரி நாத வளைத்தணி சரளஞ் சாதுவாம் விருத்தஞ் சவருணர்
தக்கவர் புகழ்ச்சி சரசமே விரயஞ் சலட்சிய லட்சணு நிகன்சார்
மங்களை யாமென் செய்புட்கன் னிகையை மணந்துகொண் டருளுக வென்று
வழுத்துசங் கரருக் களித்தவன் ளாலுன் மலாடிப் பூசனை யாதி
யிங்குது புகழ்க்கன் றுதரமோம் புதற்கன் றேனைய குறித்துமன் றிருண்முற்
றிரித்தரு ணிறைத்துத் திருவடி ஞான மிலக்கியெற் புரத்தற்கே யிதழித்
தொங்கல்வே ணியநா டொலும்புரி கின்றேன் றெழும்பனென் கருகியாக் கருளாய்
தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே காரணே.

(கூகூ)

கருணைவா ரிதியே நீன்னடி முடிசுக் காண்புறக் கருதிமா லயன்முற்
கருவிலங் கெதினெய் வான்புலி புழன்றுங் காண்பெறு யென்முனெய் விதரீ
தெய்து இயி நின் றகரநன் றிருத்தி புரைத்திடச் செயுமா
தேவனை காணென் ற்பனை யெனினார் திருவருட் புரத்திபெற் றெவரும்
பதவுசன் மாநகர லயனாயப் பவஞ்சப் பந்தமும் நகன் றொளிர் பெரியர்
பாத்தூரிகளென றலைக்கொடு நாளும் பாங்கினிற் பணிவொழில் பூண்டீடன்
ஹரியனே கடத்த சோதியே வானை தொலைத்தெனைப் புரத்தனின் கடனே
தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரசேகரனே

(௯௯)

சாம்பலின் ரெண்ட லாமவீரஞ் சாதி தஞ்சைப் பிறர்களாற் றதிக்கத்
தகவன் தலைமையென் னும்பொழு துணையே தலைவனென் றறிகின்றார் பிறர்க்குத்
தாம்புந் கின்றா முத்தொழி லாற்ற றனிலுனைத் தானியம் பிறனைச்
சார்பத ராக வுணர்கின்ற ரென்று சங்கரர் னுதிக்கவா ரருள்செய்
பாம்பணி பரம நாமபர மென மாற் பட்டு லாதெனக் கரித்த
படிமுழு தோம்ப லுன்பா லெனினும் பகர்தனை விரைத்தரு ஞதற்கே [வாய்
தோம்புகன் றதுவென் னுணர்கொள தெந்தாய் தொண்டனென் வேட்கைமுற் றநன்
தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரசேகரனே

(௧௦௦)

இருக்கனை யொப்பு டலையி பாகத மிமை லீனேம் சத்திரி பாத
ரெய்துவர் துவாத சாத்தத்தெம் முடனா விரண்டறக் கலந்துவா ழின்ப
மரு லொ டிவான் றிவந்ததன் கருணை வயத்த ருயம்பெயர் வாய்மை
வயத்த மா மதுவா புரியரு ஞருகம் வந்ததுமீற் றிருத்தருள் கின்றாய்
பருவயன் றெனக்கென் றொதுக்கினி ன்னரு டும்பழுதுசொற் றிடவருங் கொல்லெ
பாலியே னுலென விரைவதென் னுள்ளம் பகர்த்த ருமாதே பரம
துக்கமற் றகற்றி யெனெய்ப்புரத் தருள் கோ டிய சீலியே துலத்தரு
தொழ்த்தரு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரசேகரனே

(௧௦௧)

சோமசுந்தரமாலே முற்றுப்பெற்றது.

சில கவிகளின் பொருள்விளக்கம்.

(௧௭)வது செய்யுள். இதனில் அறிஞர்க்கும், தேவர்க்குஞ் சிலேடை கூறுகின்றார். புதர்—அறிஞர், தேவர். சோமன்—உமாசகிதன், சந்திரன். துலக்குகின்றார் என்னும்பயனிலையை, அறிஞராகிய வினை முதற்குக்கொள் ளுங்காற், கற்பகம், மணி தேனு ஆனந்தாமுதங்களை உமாசகிதனுக்கு விசேடணங்களாக்குக.

(௧௮) சிவசந்திர சிலேடை. பூர்வஞ்செய்த அசலம்போலு மிக்கபுண் னிய நெழியிற் றேன்றும் நித்திய சரீரி, பத்தகணசேவிதன், மான்கரன், வியாபகன், மலவிருளை நீக்குவிஷ்டனாகிய உமாசகிதன் எனவும், பூர்வநிசை யிலுள்ள தருமமிக்க மலைவழியிற் றேன்றும் அமுதமயசரீரி, மங்களகரன் உடுகண சேவிதன், மான்களங்கி, ஒளியினன், கலைகளால்நிறைந்தவன், இ ருந்நீக்கு மிஷ்டனாகிய சந்திரன் எனவுங்கொள்க. சுமனர்—அறிஞர், தே வர்.

(௧௯) சிவராச சிலேடை. ராசசேகரன்—சந்திரசேகரன், அராதர்தலை வன். கைவலியமுதல்வன்—மோகசநாதன், ஓரேதலைவன். நாற்பததருமம் —பூரணதருமம், நாலுகாலுடனடக்குந் தருமம்.

(௨௦)மனதுர்க்க ரூபகம். துர்க்காதிப்பிரியன்—துர்க்காதேவியிடத்து ம், பர்வததுர்க்கங்களிலும், அகிப்பிரியன், துர்க்கம், பிறர்க்கரிய பர்வதப் பிரதேசம். பலம்—சைனியம், பலம்.

(௨௧) சிவ சிங்க ரூபகம். ஒலிக்குறாக்கைக்க கொள் ளுதலும், அந்த காநாயானைய சைப் பங்கஞ்செய்தலும், வியாக்கிரகாசு நாசஞ்செய்தலும், பாவுஞ்சங்கரித்தலும், கிரிபிஷிநுத்தலும், பஞ்சரண வெண்மேனியு முள் ள சிவகண்மகவமேன்க.

(௨௨) சிவபாத பஞ்சர ரூபகம். ககல்காமணி—பகிசினிஷ்டம். அது அண்மை வின். மகிரம்—இருபிறப்பு. இதனைத் துவிசர்க்கும் பகிசினிஷ்டக் குங் கொள்க ககலிநத பஞ்சரமென்றபய்யும். அகிநதம் ஆசிரமிக்கப் படுதல்.

(௨௩) சிவபாத உப்பரிகாசரூபகம். சிரிசாகாதாங்கிரி—உயரநாயகபாத ம். அந்நகங்களிலுள்ள வெண்டைபுஞ்செய்மையும் வெண்ணதை செம்பணி பென்க. அமிசபதம்—பாபாமிசராய பெரியசையும் அன்னபகிசினிஷ்டமு ணர்த்தும். குளிகை—உப்பரிகை.

(௨௪) சிவ துர்க்கா சிலேடை. பத்திகாரம்—சாபங்காலம். அப்போது மருதுமலரும்பூசாகாலமாதலாற் சிவன் அன்பருக்குப் பிரகாசிப்பன். சுருதி (காறு) சிவங்களில் பருதம் பூத்திருக்கப்படும். லோகமாதா வென்று

தன்மையார்ந்த பிரமராம்களை அபிராமம் (அழகு) நோக்கிப் பிரேரித்த லுற்று, எத்துக்களின்பாவனையால் விவந்தஞ்சார்ந்து, ஆதிசைடபரணியாய்ச்சுலதேவர்களாலும் பூசிக்கப்பெற்றுச் சிவையினுற் றழுவப்பெறுத லை வாய்த்து, ஸ்ரீசைலத்திலுள்ள மல்லிகார்க்குளங்க நாமம்பெற்ற சிவ னெனவும், தாவுதலைச்செய்து, மைநிறமார்ந்து, பிரியத்துடன்ருழுகின்ற பி ரமரங்குளின் அழகும், நல்லவாசனையுஞ்சார்ந்து, போகமிக்கார்க்கு அலங் காசமாய்ப் புஷ்பங்கொற் பாராட்டத்தக்கதாய் மங்களகரமாய் மல்லிகைக் கொடிகள் சூழப்பெற்ற பருதமரமெனவுங் கொங்க.

(ருக) சிவபிரமர நிலைடை, பிருங்கியாதியரின்புறநடித்து, அசுரனாதி யகரியின் கெர்வத்தை அபகரித்து, விண்முகினிடத்துப் பிரியமுற்று, நாத தத்துவஞ்சார்ந்து, மகத்தாகிய வெள்ளிய ரூபியாய்ப், பயத்தால் மன்மதனு ல் ஆதரிக்கப்பெற்றுத், தேவகூட்டத்தின் நல்ல அன்புபெற்று, ஸ்ரீசைலவா சியாய், வியாபகியாய்ப், பிரமராம்கி காதிபனா சிவனெனவும், பெண்வண் கெடுவப்பச சரித்துக் கரிமதசலர் பானித்து, வசந்தகால விருப்புற்று, மகா அபிகவுந்தத்தாங்கி மதன் விருப்பத்துக்கிடமாய், மலர் வனங்களிலுற் று, நல்லதிறப் பொருத்திப், பர்வதாதிகளைச்சார்ந்து எங்குந் திரிகின்ற ஆ ண்வண்டு எனவுங்கொங்க. மாதவம்—வசந்தகாலம். அசிதம்—கருமை.

(ருஉ) சிவமேக ரூபகம். கருணாமுதம் பெய்து; மிக்கதுன்ப வெப்ப நீ க்கி, ஞானப்பயிர் பவித்தற்கு விருப்பம் அறிஞர் வேண்டல்பெற்ற. இச்சா மாத்திர சரிநியாய், அன்பராய மரணிகள் களிப்பப் பருவத வாகியாய்ச், செ ய்ய சடாமண்டலத்தையுடைய நிகண்ட சம்பவாகிய கந்தாமெனவும், சு கொற்பன்னகருணைபோலுந்நிபெய்து, துக்கத்த நம்கொடையை நீக்கிப், ப யிர்கன்படைத்தற்குநிற்புந்நெவர்கேண்டல்பெற்று, யாரும் விருப்பத்தக் க ரூபியாய், மரிக்கள்களிப்ப மலையையுந்நித்துச், சலிக்கின்ற பின்னலாகிய மின்னலைக் கொண்டகரிய மேக மெனவுங்கொங்க.

(ருங) சிவ மதுர ரூபகம். விவேகமிகையான், பணிசிரேட்டாபரணி அன்பர்க்குபதேசிக்கின்ற பிரணவ கானத்தையுடையான், மேகதேகியாகிய பார்ப்பதிகையக்கண் நென்பபால்நடித்து, வெநார்த்த ந்தியானத்திலுலாவும் நிலகண்டனையமரிதேதியானிசுகின்ற யான், எந்தவிடக்குக்கும் அஞ்சே னெனவும், மேல்நோகரும் உச்சிக்கொண் டடையபுடையதும், பணிசிரே ஷ்ட செவிகலாடியும், கெடுகான முள்ளதார், வெற்றிலைமுகின்ற மேகங்க ண்டு நடித்து உத்தியானங்களி லுலாவதுமாகியபகமுதத்தில் நீலநிறமுள்ள மயிலைத் தியானிக்கின்ற யான் எந்த விஷங்களுக்கும் அஞ்சேனெனவுந் சொங்க.

(ருச) இதுவுமது. சஞ்சலை—மின்னல்.

வேதவனேச ஸ்தவம்.

காப்பு.

மணிவண் ணனைச்சார் லீரகத்தி மடியப் பச்சி மாபிழைத்
தணிவந் துதைத்த காழ்க்கி யாவகை யவரின் றருளாகட்சி
கணியன் பருங்கி ரிடருநின் கணங்குந் தருள்வோ மெனுவதுறிப்பென்
றெணிநிற் பணிந்தேன் வேதவனத் தெந்தா யிபமா முகமணியே. (க)

திருவாழ் வடியார்க் கருளண்டன் சிவப்பி ரோம பிண்டனசை
தருகீர் சுண்ட னன்பரிக டதைந்துண் ணருளா மதகண்டங்
னிருளார் லிபத்தித் தெறுசுண்ட னெக தந்த தண்டனுவ
கருண்மா சவுண்டன் வத்ரதுண்ட னும கணேசற் பணிநின்றேன். (உ)

நூல்.

பரம னுதி யந்தமிலான் பவஞ்ச முதல்வ னித்தியனே
துரியன் னான் மயனேகன் துருவு மயன்மாற் கமேயனென
பெரியன் மனம்வாக் கதிதனெனப் பேணித் தொழுகங் கரர்க்கருளும்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம. (க)

தனது சத்தி யாதிசத்தி யந்தர் சனத்தன் சுருவாங்க
மனசைக் கவர்மா மணிப்பணியன் வருகீத் துளிசம் யியாகசடி
யனக பரையித் திரையா னன்னென் றேத்து மவர்க்கருளும்
வனிதை யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம. (உ)

ஈசா னுதி யைம்பிரம விருத யாதி சடங்கசக
தேசா ருவம னிலிழப்பா னுது தந்து வாதித
நேசார் பெரிய சினைமெகரோர் நிலை மொன்றாக் கருளாசை
வாசா யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம. (ங)

ஒருபாற் பவாக் துலவொளிமற் றொருபா னீல வொளிரிசுந்நதே
யிருவே றாகா தொன்றியுபர்க் தேச நாயகேவன் வலிதெறுஞ்சீ
ரருஞ்சார் அபமாக் திருவரு லையனகத்தி னமர்க்கன் பர்க்கனித்த
மருமாண் யாழைப் பழித்த மொழி மனா லேத வனேசநம. (ச)

அரமா தேவ தேவேச யமாரி புராரி மராரிசிவ
வரதே வாதி தேவவென மாபின் வரத் த மெனக் கருள்க
கருணை லீல வெனத்தொழுவார் கயற்சி கழந்தான் கறைக்கண்ட
வருமாண் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம. (ரு)

சென்று வணங்குஞ் சுராசார்தஞ் சிரமந் தார தாமதறைந்
தொன்று பவாம்பு திப்புணையா யுமைபா லிபமா முன்மலர்த்தா
னென்றும் பணிநின் றேன்சம்போ வென்பார்க் கின்பே யருள்கனக
மன்ற யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம. (கா)

வேத மூல விருபாக்க விசுவா திகனே விசுவேச

போத சிவமுகக் கண்ணபிழை பொறுத்தேன் நருளத் திருவுளங்கொண்
டோது கடைக்க னேன்கிவியனை யோம்பு கெனவேண் டினர்க்கருளு
மாதர் யாழைப் பழித்த மொழி மனா யேத வனேசநம.

(௭)

அடிசார்ந் தவர்ப்போற் றுற்றணிற்செ யலென் றேழை யாணிலெந்தார்ந்
தடியே னிடர்தீர்த் தருங்கமறுத் தாயே னீழை வந்தனன்சா
ரடியார்க் கெனன்மெய் யாங்கொலரு ண்ணொ லெனா நன் பருக்கருளுந்
வடிவார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா யேத வனேசநம.

(௮)

பீதி கர்வெஞ் சொலகொடியர் பேதை யென்பால் வெம்மறவி
தூத ரணுகிற் றுணையிதாட் டினையே சலியா தென்னுளத்துன்
பாத நிலைப்ப வருங்கெனநிற் பணிந்தார்ந் கருளும் பரமசிவ
மாதர் யாழைப் பழித்தமொழி மனா யேத வனேசநம.

(௯)

செயலற் றயர்ந்து கிடந்துமலா திகன்வார்ந் துறுப்போய் தழிவிழந்து
மயன்மிக் குறுங்காற் கண்கைமதி மலர்பொன் றென வடிவுளந்நி
னயமிக் குறக்கண் பெயவருநொன் றுக வெனவேண் டினர்க்கருளும்
வயமன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா யேத வனேசநம.

(௧௦)

கால னூர்திக் கள மனியென் காதி வறங்காற் சாம்பர்
வால விடையி லெழுந்தருளி வந்து மகனே யஞ்ச லெனச்
சால வாளைப் படுகின்றேன் றமியே னெனப்போற் றினர்க்கருளு
மாவில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா யேத வனேசநம.

(௧௧)

தார மகவா திகனென்பாற் கார்ந்து ரோநித் துமக்கெனஞ்
ராச யேண்ட லெண்ணெயெனு மவநி யிறைகின் சிவாயகம
நேச வுரைத்த லேயருங்க நிமல வென்றிற் கருங்கருந்
வாரி யாழைப் பழித்தமொழி மனா யேத வனேசநம.

(௧௨)

என்னை நோக்கு தெரிவிலையா யென்மையநினை நலியார்ந்த்
தூண்டு மைய காலமெனச் சன்வார் சொலவகாற் றுந்நி
யின்னு நன்மா மெனியுள மேய வருடவன் றுர்க்கார்க்கு
மன்னை யாழைப் பழித்தமொழி மனா யேத வனேசநம.

(௧௩)

சச நாயே சிவபுடனின் நியாத னுதைய பததுக்க
காதென் றயங்க முந்நினையா தன்ன லிளந்ந் பாதிது
தென் னுருகவன் னுளங்கொளும்த் திறமே யருங்கென் னுர்க்கார்க்கு
மாவில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா யேத வனேசநம.

(௧௪)

நீயு ிர்தோப்பா திடமலகாய் டொடிதாய்ச் சமமலம பிலாக
வழிசுதல் காலை யுருகைய மாந்ந் மனகக் கிண்டிநினை
வ்முமி தருளாய் சாம்பவ னெய்மன் வருடா யென வருபு
மதுலை யாழைப் பழித்தமொழி மனா யேத வனேசநம

(௧௫)

எங்காட் கோர ரொளாஞ்செல் வேனோ வந்தாட் பராதினைன்
மன்னா தரவு வேறில்லைன் வருத்து மனைப் வெந்நிரய
துன்னா தருளாய் சுகப்பிரத துரிய ஸ்ரீமன் பருக்கருள
மன்னார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசம்.

(கக)

அலங்க னான யுமைநாத வடிவம் விடைக்கன் னோட்டமே
துலங்கப் புரிந்து தென்றிசைக்கொன் துயாதீர்த் தருடி பிறரைய
கலஞ்செய் வாரின் தவந்துணைய நயவே னெனவேன் டியவருளும்
வலங்கொன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசம்.

(கங)

தீய மரணம் வரும்வருமென் னந்தா நாய் டிதனானே
னைய வடிவ டுந்தருளாவே னாய் சில கண்டவெனக்
கேய மரண பயத்தொத்தான் மெந்தா யென்பாக் கினிதருளும்
வாய யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசம்.

(க௮)

வரம்பன் நினையர் முதியர்முதல் வாழ்வா ருயர்முற் றுகொருக்கற்
தரத்தை வினைநாடு பெருமெனோ சின் னருள வதுதீர்த் தருள்கென்றே
யிரந்து தொழுவா ருயவருஞ்செ யிமாக லேச பாரதினை
வரங்கொன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசம்.

(கக)

வேறு கதியின் தன்பரிடர் வீட்டு தொழினோய் பிறப்பிறப்பி
னோது துயரும் ஸ்ரீமே யினேகின் தேனே யெடுத்தருளாய்
கீது பரவுக் திருமேனி நிமிர்செஞ் சடையா யெனவருள
மாரில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசம்.

(க௦)

உண்மை தெளித்துப் பிறப்பிறப்பை யெழுதித்து மோக்க வாழ்வுதருக்
திண்மை யெழுத்தைத் தென்மனாகத் திகழா மருவா தென்செய்கென்
தன்மை யருள னாதத்தினைத் தந்தா சொந்தா யெனவருளும்
வண்மை யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசம்.

(௨௧)

நாத கெனரி ளாதசெங்க நாத சாண்சார்த் தாக்கிரவரு
நாத துயர்தீர்த் தின்பளிக்கு நாத வொளிமுற் றிலக்குருவ
மாத குறவர் நினையென்றும் வணங்கு கின்றே னெனவருள
மாதர் யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசம்.

(௨௨)

உன்னை யடுத்தும் புகாநி யுருற்ற வணசே னானமுறைமுன்
தன்னை யடைமார்க் கண்டருக்காக் கெனை யுடைத்த நிருவடியே
தன்னை யளிக்கு மெனத்துணிந்தே யிறுதப் படித்தே னெனவருளும்
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசம்.

(௨௩)

தாந்தா தானை சுதத்துறோ கருக்கே யருடி யயிலை
வேந்தால் யானோ துரோகமவை யிபற்றற் கசுத்த னெனவருள்வாய்
தேந்தா ரிதழி வேணியனே தெய்யேன் சிறியே னெனவருள
வாந்தார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா வேத வனேசம்.

(௨௪)

* அருககனம் ஆணை எனப்படுக்க, † மா தரு உறக எனப்படுக்க.

வேதவனேசஸ்தவம்.

௩௨

தனையகர் சில சரம்பவிதே தான கால கானேயல்
வியல்பாத் திரகீ யேதாதா வேற்கி லேன்மற் றவர்பால்யா
ஹ்யுமா நின்பான் மெய்யன்பே யுதுவா னருள்கென் றார்க்களிக்கும்
வயமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசகம.

(௨௫)

எனைநீ பசுவென் றுற்பசுலூ ரிறைநீ கனங்கி யெனிற்சொமேல்
வனைவா யொருநா வின்றெனினீ வளைபாப் பிருநா வினநினைச்சார்ந்
தனயா வவைமூற் றுய்தனவேன் றருளாயிருணீத் தெனவருளும்
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசகம.

(௨௬)

உயனோய் தலைகண் மார்பிரமே கந்நோய் மூலஞ் சரம்பிக்குண்
மயலார் விடம்வார்த் திகஞ்சுலை மனோய் தெதுமா வைத்தியனீ
யுயர்நீற் றவழித் தமுதவியலை யொழித்தாள் கெனுமன் பருக்கருளும்
வயமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசகம.

(௨௭)

என்னை யடர்துன் போபலநா னேழை யாற்றா தினையின்றே
என்னை நீயே சகலான்ம வந்த ரான்மா வழநாயே
என்னை லறியா வலையருளா யெந்தாய் நந்தா தெனவருளும்
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசகம.

(௨௮)

யாவ னிடத்தோர் கணமெனுநின் னினிய கட்டாசு முறுமவன்பான்
மாவம் பூவு மருடாகி வளர்தா னியாகி பொருள் வடிவாய்
மேவு கின்றா ரெனிலுனருள் விளக்கம் விரிப்பா ரெவர்விமல
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசகம.

(௨௯)

அன்னை பிதாபாம் பவானிபவ னகமூன் னெனிக்ரு யிருடானி
தூன்னு மிருடன் கிடைகிடன்மூச் சுடர்கூர் நயனி திரிநயன
னென்னு மிவரம் புயமலர்த்தா னினறஞ்ச வின்றே னெனவருளு
மன்னும் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசகம.

(௩௦)

தலைசே கரன்கா தலிசமலக் கண்ணி யனைநீ யென்பவனோய்
தொலைவா னேக்கிப் பவக்கடலிற் றுனைந்தாழ்ந் தின்ன லுறுமெனைநன்
னலமர் கரைசோத் தருள்கென்று கமக்கு மன்பர்க் கருள் புரியும்
வயமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசகம.

(௩௧)

பாபநயன காந்தியிடப் பாலொண் டொடிவெம் பணிப்பணிகள்
வால மதிச்சே கரமுதல மருவார் தரும்பே றலம்பேண்டா
நில கரத்த சாய்பசிவ நிமல வெனவேண் டினர்க்கருளு
மாலில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசகம.

(௩௨)

யாவநியா தலினீநா னென்ப துறவு பகைநொதுமன்
மேவும் விதற்ப வுணர்வேதவ விதத்தி லுதுமா மயலேது
பாலை பாச வவ்வுணர்வே பலிப்ப வருனென் பார்க்களித்த
மாவன் யாழைப் பழித்தமொழி மனா ன வேத வனேசகம.

(௩௩)

பாவ னிடைத்தோன் நினைவோக்கு மிலவ மாகு மிப்பவஞ்ச
மேவு மனைப பிறப்பிறப்பில் விமல சிவபா வனாவலியே
சுவாயி சிவம நாமம்பே னுதவு மென்பா ருபவருளு
மாவன் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(2.5)

தேவ மீதி யம்பாணன் செருக்கே யகந்தை யாதிதொலை
தேவ வழுக்கற் திடினையே னிலங்கு சிவமா கின்றேனப்
பாத முதுமா வருள்கென்று பாவித் தொழுவார் பயன்பெறச்செய்
வாத யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(2.6)

சிரத்திற் தனற்கண் கபாலகரத் திகழும் வீடஞ்சார் களம்பணிப்பூட்
பொருத்த மெவன்பா லியைவனைப் புகண்மாதேவ துல்லியனு
வுரைத்தி லேன்மற் றுன்னேனென் னுனோப்போற் றினரிச் சுவருளும்
வரத்த யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(2.7)

கனாத் தாமன் கறைக்கனானைக் கபாலி துதற்கண் கலெச்சிரஞ்ச
கிளத்த வெவனி னிலார்பிறரக் கிழவ னலதோர் தேவுதா
வுரைத்து சிவையே னினையேனென் னுன்றான் பணிவார்க் கருள்வாண்
வனத்த யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(2.8)

காம ருடலஞ் சகவாக்குக் கவின்கடர் மனைசெய் மேருநீக
சேம முதலெல் லாயிருந்து மென்னே நின்னே ரன்பிலையேற்
ரோயி லன்பே யருள்கென்று துணைத்தா டொழுவார்க் கினிதருளு
மாமை யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(2.9)

உன்னின் வேறோர் தேவுதென் னுனோ நெல்லா முன்னுடைமை
யின்ன முறையா னீராளு மினிய சிவோகம் பாவனையே
கன்ன ருண்மா தேவவென கவினும் பெரியர்க் கருள்பரம
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(2.10)

நினதாம் பெருமை யென்னெளிமை நினாத்துன் னருளோக் காலதய
னெனையோம் புகறிற் றுதிக்குழா னில்லென் னுதித்த வித்தாரிகன்
புனித பொறுத்தி பிரபுவென வுரைசங் கரருக் கருள்பரம
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(2.11)

அருத்தி மிகப்பல் புயங்கமணி யனக வினைய சிவபுயங்க
விருத்த துதிசொண் டிதைத்துதிப்பார் மேவ வரோகற் திர்க்காபு
ளருத்த மனைகண் மகவாகி யருங்க வெணஞ்சங் கரர்க்களித்த
வரத்தன் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(2.12)

இன்ன துதியன் பாவம்பி கேச யாவ ினிதரைப்பா
ரன்னர் மணத் தெப்பபமு மடையா திதயாம் புயமலரி
னின்னை யேகண் யேவருளாய் சிவவ வெணஞ்சங் கரர்க்களித்த
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(2.13)

• 178

३३)

(63)

(卅 七)

(卷 之 一)

(क'र)

(சு. 21)

(2020)

(60)

7 (66)

வகாது பவஞ்ச பகதத் து லுழந்தி மனையா தியகன மகதின்
புதாது மோக பாககட வற மெம் பாக்நுந்
மிகாம லிருந்ந்
மகாது யானைப் பழித்தமொழி மனையா வேத வெணைசந்தவம்.

(32)

அன்றை சகத் தகாந்ந்
கன்னா புறத் தொதெதத் தகாந்ந்
யினன வறச்செய் அய்கின்ற ரென மென் டுணர்க்கார் கிரிதருந்
வன்ன யானைப் பழித்தமொழி மனையா வேத வெணைசந்தவம்.

(33)

பின்ன மறயோ கிரிதாசி பிடந் துணை மகாநா
முன்னு டுபே சனைச்சாந்த முன்னு கனைசத் தாந்நோனா
தன்னு கருட்டி யாவிபுரி புனமயே பருநென் றுர்க்கனிக் து
மன்னு யானைப் பழித்தமொழி மனையா வேத வெணைசந்தவம்.

(34)

உலவின் மாலை வெள்ளுடைபூண் உலுப்பத் தகந்தன் மணிவடக்கைச்
சொடுசத் திரகோ டுசனொர்யித் குலவு சிவையையெ யொருமுறையுன்
னிகெவ ரேல்வாக் கிறைபவரே யென்று தொழுமன் பருக்கனிக் து
வடவா யானைப் பழித்தமொழி மனையா வேத வெணைசந்தவம்.

(35)

பானு கெழு யொளிமுக்கச்செம் பரப்பாற் சிவப்பாம் பல்லண்ட
மான வளித்தாய் தறுக்கண்பா சாந்து சேனை கினைநினைப்போர்
மேன மதனு மோகமுற விளவ ரு வாரென் பாக்நுந்
மான யானைப் பழித்தமொழி மனையா வேத வெணைசந்தவம்.

(36)

படர்ச்செம் மணிதா டங்கமுதி பகம்பட் டையாய் செம்பொருளை
கடாரின் னுருநேர் குர்வருவைத் துலவக் சலியா திருத்திடத்தம்
புடைகொன் டிவப்ப வரன், மனநுந் தோற்றிப் பணிவா ருயவுருந்
வடிவ யானைப் பழித்தமொழி மனையா வேத வெணைசந்தவம்.

(37)

அரச மனுசே கரயீச மாகிப் பரைபேர் லிந்துவதாய்
வரபா வனமாய் சிந்தவன மார்பு குப்பம பேருநதென்
துரைசின் சொகுபந் தியாணிப்பா ருயாக் யேயென் பாக்நனிக் து
வரமன் யானைப் பழித்தமொழி மனையா வேத வெணைசந்தவம்.

(38)

அன்னே சிலர்பல் லுழியுந்துன் பணுகார் லிந்துத் திரையக்சார்
பின்ன யின்பத் தடங்கடல் வெண்ணுந் துணைததுப் பவகதேலத்துத்
துன்னு கின்ற ருமுபெனத் து, கிகரும் பெரியர் துணையா
மன்னேர் யானைப் பழித்தமொழி மனையா வேத வெணைசந்தவம்.

(39)

கடைக்கண் ணிமைப் பா லினைமைபெறி னுந் கருணைக் கடலிற் றுளிபெற்றே
படைகரு மயமு திடர்க்காராந்தோர் பவஞ்சக் கடனின் துடரேனின்
னுடைச்செஞ் சரணுந் றுப்பெறுமபே துரைத்த வெவனென் றுர்க்கருந்
வடித்த யானைப் பழித்தமொழி மனையா வேத வெணைசந்தவம்.

(40)

திவீச யெனுமா விடகதலாழர் தலையென் பான் பராமுனசபே
லேசை இன்னுன் மலர்ப்புணைபெற் நினைவும் பவவா ரிதி உடந்து
பேச வரும்பூ ரணவின்பம் பெறுத வெவனென் றார்க்களிக்கு
மாசில் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(காங்)

என்று வாயி லொருப்பறிகட் டிகல்பொக் தூராசை விடுசியிறு.
இன்று மலர்த்தா ணிழலின்பே துளைத்து வாழ்வே னுமைபம்மே
யென்று பணிந்தார் க்கின்பளித்த வி.ராச லேசை பவாணிசை.
மன்ற யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(பாஉ)

பிரமா திவர்பொன் முடியுரிஞிப் பெரிதுஞ் சேப்புற் றொளியெழுந்தா
நாமா ரொளிகட் கொளிகீயே தரும்வாய் காட்டு நின்னடிக்கே
-ராம நமக்கின் றேனுமைகண் பார்த்தான் வரயென் பார்க்கருளும்
வரமார் யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(காஉ)

குழலிற் பிறைவண் கொங்கையினுட் குலத்தார் தனுக்கை மலர்ப்பாணத்
துழல்வண் டருள்கண் னுறுத்திகழு முமையே யிச னெச்சையுரு
உழுகி யகில் காரணியென் னம்மே யென்பார் க் கருள மலை
மழலை யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(காஉ)

வழிகெம் மேணி நாக்கழைவில் விழையின் சரிதத் தென்செவிதே
னெழுரு கணைமுக் குடன்முடியிக் தொளிபெற் றின்ப முறுமாரின்
உழிபென் மனஞ்சென் றுயவருளி மாச லேசை யெனவருளு
மழலை யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(காரு)

வீனையிற் றீரை சிவதாரை வேத சாரை முலையாரை
பினிய தயைவா ரிதிபுரை யினைவெம் பவசு கரபாரை
சுளிகொற் றீரை பலதாரை கௌரி நமவென் றார்க்கருளும்
வனிதை யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(காசு)

வீனையில் தீரை—சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களில் தீரமுன்னவன்.
வேதாரை—சிவபத்தினி. முலைஆரை—தனங்களில் ஆரமுன்னவன். பூரை—நிறைந்
தவன். பாரை—கரையாயுள்ளவன். சொல்கோரை—சொல்லால்வென்ற கிளியையுடைய
வன். தீர்—கிளி. பவதாரை—பாவத்துக்குத் தூரித்தவன்.

பொலிதன் னமுதாம் புதிகாரம் போதா னந்த நீரமளி
மலர்செந் நீப மணிதிப மணிசெய் சாலை பொன்சாலை
சிலைகொ ளுமைபா வெனதுமன நிலைத்து வாழ்கென் பார்க்கருளும்
வலிய யாழைப் பழித்தமொழி மனா லேத வனேசநம.

(கா)

சாரமும், நீரமும், நீபமும், திபமும், சாலையும், சாலையுமாகிய நிலைமை
யைக்கொண்ட உமையென்க. நீரம்—நீர். நீபவனத்தில் ரத்தின திபமாகி விளங்கு
கின்றவன் பொன்மதில் சூழ்ந்த மணிக்கோயிலையுடையவனென்க.

சடைக்க ளுலோலை மணமாலை காமர் சிலை சுதரலோ
படர்க்க டற்கோர் கூலதவ ரிசய சாலை செகற்பாலை

வேதவனேசஸ்தவம்.

109

ய—ற்ப வஞ்சேச் திரசாலை யமர்கென் னுளத்தென் றார்க்கருளும்
வடித்த யானைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(௬௮)

லோலம்—சஞ்சரிப்பு. அன்பர்களுக்கு அருளச் சரித்தலாக் கடைக்கண்
னின் சலன முள்ளவனென்க. அன்பர்க்கு அமுதம்போல இனியனவே அருளுதலை
லீலையாச் செய்பவன். லீலை—பிரயாசையின்மையை யுணர்த்தும். பவஞ்சேத்ரிரசாலை
பிரபஞ்சத்தை நானுவிதமாக இத்திரசாலம்போலச் செய்பவன், கூலம்—தடற்கரை.
பாலே—புரப்பவன்.

உன்னு லாய வுலகமெல்லா முயற்றின் பயனீ யுகின்ரு
யன்னே கருத்தா போக்காவா யாந்தி பரதந் திரனயே
னென்று லீலையொன் றெனக்கருளா யினையத் தாயென் பார்க்கருள
மன்னேச் யானைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.
எனது லீலையுன் லீலையுணரா தேழை மோகத் தோர்நிறிதே
யுனது மகிமை பிதற்றினனீ யுவந்து கோடி மகாருழற
லனைகட் குவப்பே யாமன்றோ வன்னு யெனுஞ்சக் கராக்கருளும்
வனிகை யானைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(௬௯)

சுருதி மறையென் பெயர்பூண்டுள் சொருப மிலையின் மறைகாய்போற்
சுருதி யுணர்வான் மறைத்துவைத்தே காட்டு மியல்பிற் றுதலிலோ
தருதி யருளென் னுண்டுகை சமைத்துக் கதவ மறைத்ததுசீர்
வருகின் யானைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(௭௦)

(௭௧)

நின்ற ஓரைக்கப் பெறுமறைக ணினைப்பூ கித்துத் திருக்கதவை
யன்னுட் பூட்டு மாணை கடப் பரிதா யென்று மயல்வழியிற்
சென்னீர் புரிந்தாய் செந்தமிழ்ச்சீர் திகழ்த்துக் கருத்தோ திகம்பரனே
மன்னே யானைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(௭௨)

மனம்வாக் கதித னெனுஞ்சுருதி மறுத்துக் கதவந் திறத்தருளென்
றெனையான் வாஓ சம்மணிசொல் லினிய மொழியின் வசமாகி
யனமாண் கதவம் பாணித்தாங் கரிது திறப்பித் தாயென்னே
வனமார் யானைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(௭௩)

நினையோர்ந் தடைத ஓன்னருளா நிமலை யருன்பெற் றவாக்கையா
மெனுமகாய் தெளிக்குங் கருத்தோவா சேர் பண்ணி னோமொழியென்
நினிதாய் முதலி லெடுத்துரைத்தா ரிதறி முடியெம் பெருமானே
வனமார் யானைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(௭௪)

பண்ணி னேரென் முச்சொலின்பின் பயிலு மொழியா னென்றமையா
லெண்ணு முலக மூன்றா தியியன்முக் கரண மாநிகடர்
துன்னெக் கருது மன்பருக்கே யொளிர்வா னுமையென் பதுகருத்தோ
வண்ண யானைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசகம்.

(௭௫)

பண்ணி னேரு மொழியுமையான் பங்க ரொண்ட விருமொழியே
யெண்ணி யழைத்த னைத்தெழுத்தோ நெழுத்தோ டிசைப்பார்க் கெளிவருநின்

வேதவுணைசுத்தவம்.

௩௩

வண்ண வண்ணம் விளக்குதற்கொ டுருள்வா சே ரருளியது
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மனா னவேத வணைசுகம்.

(௪௮)

வீண காண வி தூடணிபை விழைபண் போலு மொழியென்றல்
வீண மதனாற் பண்ணினுமே டபட்டபுற் றெழுசொ டொழி கொனவே
கோணப் பொருளென் றறிஞா னொன் னெழு மொழி மடமும்
மாணர் யாழைப் பழித்தமொழி மனா னவேத வணைசுகம்.

(௪௯)

துணைதன் னருளே யதனைச் சா வாக்கு மன்ற மடனகனாக்
கெனிய கடற தவன் னமதற் கிந் தி யனுமயா ததுமொழியே
யணையெ டொழிப யிககிட்டுமே வாடு மெனக் கேற்புகல்
வனாதை யாழைப் பழித்தமொழி மனா னவேத வணைசுகம்.

(௫௦)

யாவா யிருந்தாறு கதிதவினிற் கிடைப் பிலக கணமாந
காவி னரசர் பண்ணினோர் நவிலபா வீணை தாந் துணையுந்
தேவ வவச மாங்கதவந் திறவா திருத்த தென்னையோ
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மனா னவேத வணைசுகம்.

(௫௧)

வியாபி துணையு தன்மய மாக்கரின் பரிசுத் தரு மலொருளி
னயமெத் தரத்தொ டுணு பத்ததாந் தையெழுநா னொன்
மடர் செப் பவருசத் துந் துந் து மடமை மெனெய ரு காதிந்பென்
வயமண் யாழைப் பழித்தமொழி மனா னவேத வணைசுகம்.

(௫௨)

உணையே சேவ ரத்தினமென் றுறக்கொன் னருநி யுணைமறைக்கும்
வீண மா சுலாக கதைஞன்சார் விமலர் பாடுகொண் ணுதெனுமெய்
தனைநா முணா வாடுசொ சாந்து திறப்பித் துணைகிணை
வனமாந யாழைப் பழித்தமொழி மனா னவேத வணைசுகம்.

(௫௩)

சுருவ சேவ தபாபுக் கானென் றுரைப்ப சருவிகளவ
வரிய முத்தவ னுணையிசுக் கொன்றி னேனென் றுரைத்திசுந்
பெரியர் தரமித் துணைக்கென்று டேசற் கெனிகிதா பறைமுடியாந்
வரமண் யாழைப் பழித்தமொழி மனா னவேத வணைசுகம்

(௫௪)

தருவர் புட்டு கதவினையெ ரெருவர் திறப்ப கெனிலவறிந்
பெரியர்க் கலப பிறாககியவாப் பெறந் பொலம மறைப்பட்டைத்
கொய வளகஞ் தழிபுக் கதந் திறந்த ததன்கா லெப்பெனிகிதா
வரிய யாழைப் பழித்தமொழி மனா னவேத வணைசுகம்.

(௫௫)

கண்ணிற் காண வுண மீகாக்கிக் காணத் திறமி னெனு மிகையா
கண்ணல் விழியான் மலக்கதவ முயிர்க்க காணத் திறக்கின்ப
கண்ண வருணின் செயல்வினக்கி காணெத் தருகிற ரோகதடைந்தேன
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மனா னவேத வணைசுகம்.

(௫௬)

தருமுன் போந்த விருமணியிற் சேயாவ் காழி மணியரசாந்
தெருஞ்செம் மணியைத் திருக்கதவந் திறப்பித் தருந் கென் றருவியுந்

வருன்செ யாசை யப்பொன்றே யன்பு புரிவாய் மைச்செயலோ
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(அரு)

அரசர் தமது சுருதிநிறத் தாங்குக் கதவ முறுமென்றே
கரையில் காழி மணியினையக் காப்பும் புரிகென் றருளியதோர்
பெரிய ரவாசீர் சுருதியின்மேற் பிறங்கத் தெரிப்பர் பசுபதே
வரிய யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(அசு)

அதுல காழி மணியரசி னுணை மேற்கொண் டென்றிருமுன்
சதுர மறையென் றுரைத்தனவே சமுதி திருநீராப் புளுந்நினைமுன்
முதுசொல் லரசு ரிரக்கமிலீர் மொழிந்த துளங்கொண் டோசை
மதுர யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(அா)

நான்கு வேத மெனுங்கருத்தே நயந்து சதுர மறையென்ற
தாங்கு விளியு மேவலும்பேர் லமைந்த தாலோ வக்கதவம்
பாங்கின் விரைய மறைத்தனையெம் பரம விசையின் விகற்பமெலாம்
வாங்கு யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(அஅ)

சுருதி நின்வாக் காதலினீ சொற்ற தனையே சொலுஞ்சுகம்போ
லொருமை யன்பர் முழுதாற்ற லுன்போல் யாவுஞ் செயவலரத்
திருவர் மறைப்புட் டகற்றலருஞ் செயலன் றென்றார் சேக்கிழார்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(அசு)

வாகீ சருக்கு வாய்மூர்க்கு வருகென் றருளி யிடமறைந்து
சீகாழியிற்சேயக் கெதிர்தின்ற செயலெ னச்சே யவர்காழிக்
கேகா வருங்கா லிருந்தவப்பே நிதுவே யெனச்சென் றிறைஞ்சியதென்
வாகார் யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(கூ0)

காழி மணிவா கீசரிரு கண்க ளேயா மெமக்கெனநீ
முழி னுணர்த்தாங்குன்கோயி லுயர்ச்சு நிதிவீ தியிலிருபான்
மாழை மணிங்கோ யிலினென்றும் வயங்க விருத்தி மகிழ்கின்றாய்
வாழி யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(கூக)

ஐய கினதோர் கிரண்டுருவா யழைக்கப் போந்த சுந்தரரைப்
பொய்யப் பிரதி விம்பமெனிற் புகன்மோ பணிகள் புரிந்திடமோ
செய்ய நினதா ரருளறியார் தெளிதற் கெளிதோ சிவசிவமெய்
மையில் யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(கூஉ)

நிகம சாரத் தமிழ்பெநநீ நினைவேட் கையினுற் சுந்தரரை
மகளிர் நினைவுற் றனையென்று மாட்டிப் புலியுய்த் தனவேட்டை
திசுழ வலிந்து பாடுவித்த செம்மையுணரார் க் கறைவதென்சீர்
வகைசெய் யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(கூஉ)

சுடைய ரிசைரூனியர்தவத்தாற் றரும வாண்டு மகவினவ
ரிடையுற் றொனிரப் புரிந்தம்மக வினுக்குன் பேரா ருரனென
விடுவித் தருள்கந் தார்தமைமா னிடரி னினைப்பா ரென் படுவார்
மடனில் யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(சுசு)

கயிலை தனிப்பார்ப் பதியருவக் கவினு ரிருசத் திகளுவக
முயவந் தமையோ ராரவர்பாங்குறுதை விகழு மோராவ்
வியலர் தமிழ்சந் தர்பிற்போன் நிற்புற்றாரென் பார்பவமென்
மயலில் யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(சுரு)

நினதா ருளா னினைப்பெற்றநேரி லுன்பர் செயலெலா நின்
றனதே யெனலோர்த் திடவேசந் தார்பாற் புரிபல் செயலுநின்
தெனவோ ராரே லிசைப்பதெவ னிந்து முடியா ரிதழியனே
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(சுசு)

தூது நடப்பவேவியது துரிசென் றேயர் கோனின்பாற்
காத லுதைப்பால் வெறுத்திடமேற் கடுநோய் புருத்தி விளக்கினாயல்
வேது வுணர்ந்துஞ் சுந்தரர்க்கன் பெய்தார் பவத்தை யென்புகல்வோம்
மாதர் யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(சுஎ)

மோக மறுத்தார்க் கேதருவோ முத்தி யெனவா கமம்விதித்த
வேக னீசந் தார்க்கிருவ ரிடைப்பல் காற்சென் றோயெனிலிங்
கூக முளதென் றுய்த்துணரன் புடையார்க் கலது தெளிவுறுமோ
வாக யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(சுஉ)

சம்பு நினது தியாகேசத் தலங்க டொறுஞ்சந் தரரைக்கண்
முன்ப முறநேர் நினைப்போல விருத்தியிலக்கி யவாநீயே
யென்ப துணர்த்த வம்முணரார் க்கிடித்தோர்ப் பஃதுன் னருட்டிறனே
மன்பொன் யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(சுஃ)

வேண்டு வார்மன் வேண்டிவதே விழைவி னருள்வா யெனுஞ்சருதி
யீண்டு நினத்தே சிறப்பாக வெளியேன் றிருமுன் வேண்டிவகை
கூண்டு மவில்கருள்கிலையென் குறையெற் சருதிப் பொருளென்னே
மாண்ட யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(சுஊ)

திருக்க பாடல் திறத்தலுமுட் சென்று நேர்காண் சிவசோதிப்
பெருக்கம் விழிகொள் ளாதுவாய் பெருகத் தூண்டு சுடருரைத்தாங்
கருக்கின் விளக்கெஞ் ஞான்றுகனி யவீரசந் நிதியுற் றார்க்கருளும்
வரத்த யாழைப் பழித்தமொழி மணுள வேத வனேசநம.

(சுஊ)

நேக முதல நாடுமனுமா நீர்த்து தமைச்சித் தெனத்தெளித்தல்
வோகை மிகையான் மேனோக்கு முரண் றகமே பிரமமெனு
மோக ருடன்சார்ந் தாணவமான் மூழ்கா தரித்த முழுமுதலே
வாக யாழைப் பழித்த மொழி மணுள வேத வனேசநம.

(சுஊ)

அடிமை யேன நமின்மேலோ ராண்டா னுன்னென் நடங்காத
தடிமை தாழ்மை தராதகந்தை தருளம் பரமென் றெழுமவரு
மிடரொன் றுறிற்செய் வனவிளக்கு மிறைசீ யெவரு மடியரெனல
வடிவல் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(க௦௩)

வேறு நெறிச்சா ராதத்து விதசித் தாந்த மெய்க்கெறிச்சார்
பேறெற் களித்தா யிற்புகுத்தூண் பேணார் போலச் சிவானுபவத்
தேற வருளாய் நீயேனிலென் செய்கேன் பரதத் திரனருள்வாய்
மாறில் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(க௦௪)

அருள்செய் நினதுதிருக்கோயிற் கன்பு லேங் கல்வியறி
வுரிய சிவாஅ கமநெறியே யொளிர்திக் காதி யுறுஞ்சைவப்
பெரியர் விசாஅ ரீணையென்றும் பிறழா தேனாகு மாவருள்வாய்
வரத யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(க௦௫)

சித்த மாதி நின்கோயி னிகழ்த்து சிவதன் மாதிபச்சீர்
பத்தி யாதி சைவநெறிப் பண்பு மேற்கொண் டவர்க்கேயென்
துத்த மாக மத்துரைத்தாங் கொருவா தவர்க்கே யுறவருள்சீர்
வைத்த யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(க௦௬)

நின்னா லயத்தின் மூன்றங்க நிபம பூசா நிகண்டத்தும்
வன்னே யஞ்சார் தூச்சைவ மரபிற் பெரிய ரவைநாளும்
பன்னா கரவின் மேன்மேலும் பல்கப் புரிந்தின் புறவருளாய்
மன்னார் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(க௦௭)

ஐய சினது தளிர்குரிமை யாய பொருளெ லாமணுவு
நைய லின்னி யபிவிருத்தி நயப்பநாளு மச்செயல்கள்
செய்ய லுக்கி யப்பெரியர் செயற்குத் துணையாய் முடித்தருள்வாய்
மையில் யாழைப் பழித்தமொழி மனாள் வேத வனேசநம.

(க௦௮)

வேத வனச்சீர் வாழியருள் விளக்கம் வாழி மணிகன்னி
யாதி தீர்த்த குலம்வாழி யருள்செய் திருக்கோ யில்வாழி
மாதர் யாழைப் பழித்தமொழி மலர்த்தான் வாழி வேதவன
நாத ரகுட்டேன் பிரவகிக்கு நளினத் துணைகள் வாழியவே.

(க௦௯)

வேதம் வாழி சிவாகமச்சீர் மிகுதி வாழி மெய்கண்ட
போதம் வாழி சுந்தானம் பொலிந்து வாழி சரியாதி
பாதம் வாழி யாணவக்க பாடந் திறக்குந் தேவார
மாதி சுருதி வாழிபட னாதி மரபின் வாழியரோ

(க௧௦)

வேத வனேசர் திருக்கோயின் மிளிர்நித் தியநா தியமுன்றுஞ்
 தே குணமன் பாசாரந் திகழப் புரியுஞ் சிவத்துவிசர்
 சாத மரபு வாழிசில தரும கருத்த ஈம்பெரியர்
 நீதி யுறவக் கோயின்முறை நிகழப் போற்றி வாழியவே.

(௧௧௧)

வேதவனேசஸ்தவம் முறிற்று.